

Československý KOMUNISTA

PROLETÁŘI VŠECH ZEMÍ,
SPOJTE SE!

ORGÁN ÚV KOMUNISTICKÉ STRANY ČESKOSLOVENSKA JISKRA

ČÍSLO 169

ČERVENEC-ZÁŘÍ 2016

ROČNÍK XIX

CENA 15 Kč

KSČ SE ZÚČASTNÍ VOLEB DO ZASTUPITELSTEV KRAJŮ 7. a 8. ŘÍJNA 2016

Komunistická strana Československa (KSČ)

Náš program je stálý a historicky daný:

ČESKOSLOVENSKO – PRÁCE – SOCIALISMUS

Letošních voleb do zastupitelstev krajů využíváme proto, abychom o sobě dali vědět a řekli svůj názor na stále se zhoršující stav v naší společnosti a ve světě. KSČ jako jediná má největší zkušenosti z řešení života, problémů a práce krajů tak, aby naše kraje se rozvíjely dle potřeb většiny našich občanů.

Neměly by sloužit podvodníkům, zkrumpovaným osobám a skupinám, politikům, kteří neuspěli v Poslanecké sněmovně či v Senátu Parlamentu ČR a jinde, lidem, kterým jde o dobře placené posty na úkor většiny lidí na rozdíl od našich funkcionářů a kandidátů, kteří veškerou práci v naší straně a ve veřejnosti dělají zdarma a ve svém volném čase.

V letošních volbách jdeme také v Praze, a to ve volebním obvodu č. 19 se sídlem v Městské části Praha 11, do senátních voleb. Za KSČ zde kandiduje naše tajemnice ÚV KSČ souběžně s Věrou Hollerovou, PhDr., u níž je záruka, že bude vždy hájit zájmy většiny poctivých občanů ČR a suverenity naší země.

Pro senátní volby na Praze 11 bylo KSČ z 13 politických stran vylosováno číslo 1. (Pozn. Je to poprvé od roku 1947, kdy KSČ měla volební číslo 1 a volby vyhrála.)

Pro volby do krajských zastupitelstev máme volební číslo 9. KSČ kandiduje v Ústeckém, Moravskoslezském, Pardubickém a Středočeském kraji. Poprvé od obnovy KSČ v roce 1995 ve Středočeském kraji jdeme do voleb společně s Komunistickou stranou Čech a Moravy (KSČM), a to dle vzájemné dohody v rámci sbližování a spolupráce mezi našimi stranami. Tam, kde KSČ nekandiduje v kraji, ani ve volebních obvodech do Senátu, doporučujeme našim členům a sympatizujícím, aby dali hlasy KSČM!

Voliče naléhavě vyzýváme, aby nevěřili planým slibům především pravicových stran a různých skupin, které mají za cíl jen naplnit si toužené ambice, posty a dobré výplaty!

Je na čase, abychom již konečně společně řešili vážné věci, které nám dělají horší a nebezpečnější život v naší zemi.

Svět je dnes úplně jiný, než byl před třiceti lety, a proto řešme věci společně a ne rozděleně.

KSČ zná podstatu komunálních problémů a jejich příčiny. My chceme zásadní změnu v řízení krajů a sociální jistotu a bezpečí pro lidi naší země. Chceme prosazovat přímou demokracii tak, aby občané mohli sami o sobě rozhodovat ve všech důležitých věcech v kraji a mít možnost odvolat ty politiky a zastupitele, kteří neplní volební sliby a závazky. Jsme tedy pro to, abychom podle svých sil a nejkrásnějších lidských ideálů přispěli k národní a sociální záchraně v naší zemi.

Naše KSČ vidí řešení v poctivé práci, čestnosti, ve skutečné sociální spravedlivosti a v cestě k socialismu, jak uvádíme v našem volebním hesle. Socialismus řeší život tak, aby lidé žili v míru, bez váleku, v sociálně spravedlivé společnosti a aby společně nebyla záměrně rozdělována. Jsme připraveni náš volební program čestně plnit s vámi, voliči, bez neodpovědných a populistických slibů.

Setkání dvou bratrských stran

V hotelu IBIS v centru Varšavy se 8. července 2016 uskutečnilo krátké, ale významné setkání funkcionářů dvou blízkých komunistických stran, a to před slavnostním zahájením zasedání Světové rady míru proti rozšiřování NATO v Evropě, konaného rovněž ve Varšavě.

K setkání došlo na výzvu zástupce Komunistické strany Slovenska, 1. místopředsedy s. Jalala Suleimana, a jednalo se o prohloubení vzájemné spolupráce. Za komunistickou stranu Československa se zúčastnil člen představenstva ÚV KSČ s. Roman Blaško. Jednání skončilo shodou, že základní politická otázka se týká života v míru. Byla projevována upřímná radost, že k vyslovení prohloubení spolupráce obou našich stran dochází právě na symbolickém místě a v symbolický okamžik, při společném zasedání na konferenci Světové rady míru.

Stanovisko KSČ po summitu NATO, konaném ve dnech 8.–9. 7. 2016 ve Varšavě

Summit NATO 2014, který byl ve Walesu, se prakticky ničím nelišil od summitu, který se konal ve Varšavě 8.–9. 7. 2016. Cílem summitu ve Varšavě bylo zvýšit výdaje na armády, posílit východní křídlo společenství rozmístěním tří až čtyř tisíc vojáků a podpora vojenských základů v tomto regionu. Jde stále o to stejné, co nejvíce obklíčit Rusko. Poďíváme se, jak daleko od amerických měst je ruský voják a jak blízko ruským městům je americký voják. V pozadí jsou USA, které nepřímou, to znamená vždy přes někoho, si zajistí své zájmy.

Ale summit ve Varšavě nebyl jen o vojenských otázkách. Jednalo se také o ekonomických zájmech USA, a to pod rouškou tzv. zajištění bezpečnosti zemí Evropské unie a dalších. Přitom prosazování zájmů USA ve skutečnosti poškozují nejen bezpečnost v Evropě, ale i ekonomiku evropských zemí, včetně zemědělství. USA k tomu využívají chaosu, k jehož vzniku záměrně přispívají. Dnes evropské země ztrácejí zejména v důsledku uvalených sankcí proti Rusku, které na rozdíl od USA a Evropské unie dodržuje své závazky.

České republice hrozí v důsledku zaprodanosti jejich představitelů (netýká se prezidenta republiky), že bude dále ničena např. naše zemědělská výroba, a to z důvodu přebyteků v jiných zemích. Budeme postupně zbaveni vlastní zemědělské výroby, to znamená, že už vůbec nebude řeč o nějaké soběstačnosti, ale o tom, že při otočení politického kormidla zůstaneme bez vlastních potravin. V našem zemědělství je situace horší než po ukončení 2. světové války. V řadě potravinových komodit jsme na tom hůř než Rusko. Ve

výrobě potravin jsme již dnes tak závislí na zahraničí, že je to skutečně „katastrofální výhled pro budoucnost“.

Otázka zní: „Proč se summit vojenského paktu zabývá ekonomikou, to znamená, vlastně životní úroveň a budoucnost převážně občanské většiny v evropských zemích?“ Na tuto otázku jsme odpověď od servilních sdělovacích prostředků a politiků nezaznamenali. Proto na to nezapomínejme při volbách! Čekáme také, kdy se prezidentu ČR omluví někteří politici, sdělovací prostředky a tzv. pražská kavárna za to, že ho nedávno dokonce i vulgárně kritizovali v souvislosti s přijetím nejvyššího představitele Číny. Jak nám dnes tyto zaprodanci vysvětlí, že do Číny po prezidentu Miloši Zemanovi směřují nejen svými myšlenkami, ale i fakticky, a to bez takového humbuku, další představitelé, včetně představitelů zemí západní Evropy.

Ne každý měl šanci se dovědět, což je pro českou „demokracii“ a „svobodu slova“ příznačné, že v době konání summitu NATO ve Varšavě se konala ve Varšavě Konference Světové rady míru s programem proti rozšiřování NATO. Zúčastnili se jí delegáti z 22 zemí. Z České republiky zde byli zastoupjeni Asociace Vojáci proti válce, České mírové fórum, České mírové hnutí, Klub českého pohraničí, Českoslovenští vojáci v záloze pro mír. Z politických stran se zúčastnila Komunistická strana Československa, Komunistická strana Slovenska, Komunistická strana Moldávie, Polská komunistická strana měla zastoupení v představenstvu a konferenci pomohla zajistit. Škoda, že na toto významné jednání nevyšlala svého delegáta Komunistická strana Čech a Moravy.

MILÉ ČTENÁŘKY A MILÍ ČTENÁŘI

■ Americká protiruská sankční a mediální politika, kterou Spojené státy pokládají za demokratickou, má koloniální charakter: Zničit Rusko a přivlastnit si jeho přírodní bohatství. S takovými činy mají USA, jak to dokládá STRUČNÁ POZNÁMKA K HISTORII AMERICKÝCH AGRESÍ velké zkušenosti. Pokrokové síly mají za úkol vystavět proti takovému hanebnému úmyslu zeď, která USA a jejich spojence odradí od tohoto špinavého cíle.

■ Obsah článku DEMOKRACIE ŮBER ALLES ozřejmuje, že světová buržoazie a zejména Spojené státy pod hlavičkou péče o demokracii na celém světě provádí novodobá koloniální loupež. Využívají k tomu všechny mediální finy, aby novou formu kolonialismu odvodnily. Pod záminkou péče o demokracii rozbíjí politický svět, aby na jeho troskách ustavily svůj. To je třeba připomínat.

■ Stať NÁVRAT FEUDALISMU je upozornění občanům, že spolu s oligarchickým ztročením mas námezdních pracujících se v nynějších oligarchických časech obnovily středověké feudální poměry v okrádání lidí „moderními“ feudy – oligarchy. Je naléhavé, aby si to nejejn čeští občané uvědomili.

■ Pojednání BEZ ILUZE se týká migrační krize, kterou vyvolávají vlny uprchlíků ze zemí Blízkého a Středního východu, a kteří svým příchodem do Evropy v ní povážlivě rozkolísávají historické poměry. Na něco takového Evropa nebyla a není připravena. Za vyvoláním migrační krize je nutné spatřovat důsledky koloniálních činů evropských koloniálních velmocí a činnosti oligarchických Spojených států, což rozkolísává světové mezinárodní poměry. Hlavním problémem nynějšího stavu lidstva však není migrační krize, ale trvajících rozporů mezi prací mas námezdně pracujících a kapitálem. Ten se dokonce prohlubuje. O tom je potřeba být bez iluzí.

■ Podotknuti ODMÍTAT, ODMÍTAT k přepisovačnickému politickému plevelu sledává, že není nic radostného, že žijeme v době, kterou charakterizuje obsah americké antiruské války ženucí světové poměry do situací na pokraji vypuknutí třetí světové války vyprovokované nemalou nenávistí USA a jejich spojenců vůči Ruské federaci. Je to provázáno zkrsláním pozice Ruska jako původce tohoto stavu. Politicky soudní lidé jsou znechuceni touto situací provázenou přepisováním historických faktů.

■ Námět článku ŽIVÝ GRAF je odvozen z faktu, že Institut Václava Klause v jeho časopisu Newsletter, květen 2016 uveřejnil graf Francouzského institutu, který znázorňuje názory Francouzů na zásluhy Sovětského svazu, Spojených států a Anglie, na to, která země se nejvíce zasloužila o porážku nacistického Německa za druhé světové války mezi roky 1945 a 2015. Z grafu jasně vyplývá, že jde o zámeř snížit úlohu Sovětského svazu a lživě vyzvedávat zásluhy Spojených států. Článek na to reaguje. Odmítá snižování zásluh země Sovětů na porážce německých nacistů.

■ Komentář KE VZNIKU STUDENÉ VÁLKY vysvětluje, že studená válka USA a Anglie proti SSSR nevznikla vyhlášením Trumanovy doktriny v r. 1947, nebo už v r. 1946, ale vzápětí po Rooseveltově smrti v roce 1945. Již den po jeho skonu obrátil americký prezident Truman vztahy k Sovětskému svazu spojenecky seriózní, v pravý opak. Hlavní myšlenkou je konstatování, že neválečná spolupráce mezi USA a SSSR je možná, navzdory dvěma hysterickým Trumanovi a Churchillovi. Tento fakt je pro nás nesmírně významný.

■ Krátký, ale obsažný přehled příčin, které vedly ke konci druhé světové války, k rozhodnutí USA zničit atomovými úderými japonská města Hirošimu a Nagasaki, poskytuje článek s názvem STÁLE AKTUÁLNÍ. Ukazuje, že nebyla vojenská potřeba to učinit. Šlo o nepřátelskou politiku USA vůči svému tehdejšímu spojenci Sovětskému svazu s cílem jej zastrašit a ujmout se světovlády. Lidstvo se tímto hanebným počínáním zbavilo nesmrtelnosti. Atomové vyhrožování se tak stalo běžným způsobem politického vydírání světa Spojenými státy, což trvale destabilizuje světové poměry.

■ Článek KE STARIKOVĚ dokazuje spojitost dějin ČSR a Ruska ve dvacátém století a do budoucna. Jde o ruského spisovatele, který vypracoval souhrnnou studii o současné situaci Ruské federace, kterou uveřejnil komunistický list Dialog (červen 2015). Pro české čtenáře je pozoruhodná tím, že jako východisko své práce využil mnichovskou dohodu z roku 1938 a z jejího rozboru rozvinul svoji práci. Ukázal na veliký význam existence Československa v tehdejších evropských měřítkách.

■ Poznámka k dnešku O DEBILIZACI reaguje na závažnou úvahu sociologa Petra Saka o stavu společenského vědomí v ČR, zejména mladých českých občanů vysokoškolsky vzdělaných v současné havlovské pravdolásčkovské společnosti, uveřejněné v HaNo 23. dubna 2016. V článku vyvozuje autor zhlubně vliv faktu, že současná společnost člověka redukuje na zdroj hrubého domácího produktu a korporátních zisků. Tím uvozuje omezení intelektuálního života občanů a snížení jejich intelektuálních nároků, ustrnutí a nakonec debilizaci (zblbnutí) jako společenský jev. Názory Saka jsou ostrou kritikou české společnosti, kterou je třeba znát.

■ Český levicový deník Haló noviny se 2. června 2016 pochlubil, že vychází již DVACET PĚT LET. Jde o skutečně levicový deník, neboť v současných politických poměrech jiné tiskoviny jako deník tisk po našem soudu tuto roli nehrájí. To nutno vzít v úvahu při jejich hodnocení. Za léta svého trvání přináší skutečně levicové články. Významně přispěly a přispívají k levicové orientaci svých pokrokových čtenářů, k jejich levicovému rozhledu v nynějších časech, které jsou politicky složité a jejichž pravicový punc ovlivňuje výraznou část českých občanů. Je dosti i jiných důvodů popřát Haló novinám úspěchy v jejich další levicové politické práci. (red.)

Blahopřejný dopis ÚV KSČ s. M. Jakešovi k 94. narozeninám

Vážený soudruhu Jakeši,

Ústřední výbor Komunistické strany Československa Ti srdečně blahopřeje k Tvému životnímu jubileu. Přejeme Ti především pevné zdraví a stálou obdivuhodnou vitalitu, kterou Ti můžeme jen závidět v Tvém vysokém věku 94 let. Všichni Ti přejeme spokojenost, v rodinném kruhu pohodu, lásku.

Vážíme si Tě a respektujeme jako opravdového komunistu a internacionalistu, který celý svůj život věnoval práci pro Komunistickou stranu Československa, pro blaho naší země, a jako nejvyšší její představitel vždy dbal o šťastný život lidu v této zemi. Jak v roce 1968, tak 1989 jsi stál na pozicích marxismu-leninismu a obhajoval vše, co bylo za vedení KSČ uskutečněno.

Nikdy jsi nezradil náš lid a věc socialismu, nezradil jsi tuto zemi a ani sám sebe. Jsme rádi, že Ti touto cestou můžeme dnes poděkovat a popřát vše nejlepší do dalšího života. Přivítáme, když mezi nás kdykoliv přijdeš a svými celoživotními zkušenostmi napomůžeš v úsilí o obnovu socialismu v naší zemi a ve světě.

Ústřední výbor Komunistické strany Československa Praha 12. srpna 2016

Miloš Jakeš, * 12. 8. 1922

Andrej Babiš, jaký je, jak ho vidíme (či chceme vidět)

Andrej Babiš je bezesporu nepomínutelný solitér naší politické scény. Svým svérázným jednáním, prezentovanými názory i bezskrupulózním měněním názorů, zaujal svým politickým hnutím ANO. Přesto (nebo právě proto) nikoho z nás, zajímavějších se o „politiku“, by jen z klidu domova prostřednictvím televizní obrazovky, neponechává lhostejným. Naopak.

Nepolitický politik?

Andrej Babiš především tvrdí, že není politik, i když je zřejmé, že se na svou aktivní účast v ní dlouhodobě morálně i ekonomicky připravoval. Tvrdí, že se politikem stal s nechtím a proti své vůli ve snaze pomoci lidu této země svými zkušenostmi z úspěšné podnikatelské kariéry. Překvapivé je, že mu tento zdánlivý altruismus většina aktivní veřejnosti stále ještě věří. Samozřejmě nemá pravdu. Žádná náhoda či dobrá víra zde neexistuje, naopak.

Na svou politickou kariéru se dlouhodobě připravoval. Včetně studia zkušeností průkopníka teorie „řízení státu jako firmy“ Vita Bárty a jeho Věcí veřejných. Jeho konání je v ryzí podstatě vždy motivováno a podmiňováno ekonomicky. V ekonomice se cítí zakotven, ekonomika je jeho prioritním a primárním bojištěm. S jistotou nadsázkou lze říci, že jako jeden z mála bývalých členů KSČ působících nyní aktivně ve vysokých řídicích funkcích úspěšně využívá zákla-

dů marxistické politické ekonomie. Mám na mysli prvotnost ekonomické základny společnosti a její dialektický vztah se společenskou nadstavbou.

Nutno přiznat, že paralelně s délkou svého působení ve vrcholných legislativních a výkonných funkcích své mocenské choutky stále viditelněji opírá o kumulaci ekonomické a politické moci (jak nadčasová je kniha Ladislava Mňačka „Ako chuť moc“!). Postupuje při tom stále stejnou metodou: nastolí ekonomický problém. Společně s tím na známou skutečnost, že ve vládních funkcích i zákonodárném sboru nemá, pokud jde o znalost fungování ekonomiky a ovládnutí jejích mechanismů, příliš početnou konkurenci. Většinou jde o zjevně politické parvenu (maloměřtáckého zbohatlíka – pozn. red.), kteří se usadili v teplých poslaneckých či senátních křeslech díky lojalitě stranickým sekretariátům a v závislosti na nich. To je mj. možná prvotním důvodem toho, že objektivní a logický požadavek rotace kádrů a omezení let výkonu funkce v našich podmínkách neplatí. Andrej Babiš v duchu své logiky nejprve zásadně odmítne jakékoli návrhy, pokud nevyhází z jeho (Čapího) hnízda.

V okamžiku, kdy oponent začne pochybovat sám o sobě a začne se smířovat s redukcí ba prohrou svého návrhu, nastává hvězdná hodina a obdivuhodná ekvilibristika podle expertů z Bruselu jednoho z nejmocnějších politiků Evro-

py (připomínám: díky neobvyklé a jinde nepřijatelné kumulaci ekonomické a politické moci). S ustaranou a z odpovědnosti vůči lidu sedřenou tváří sdělí, že se mu podařilo něco pro oponenty udělat, nějaké peníze sehnat. Konkurence je nadšena, Andrej Babiš si užívá vítězství. V pozadí toho všeho je utajování významných ekonomických i politických skutečností, vypouštění sondážních polopravd, manipulace s lidmi i fakty s vědomím, že vítěze nikdo nesoudí. Ale také žoviálním jednáním a lidovou mluvou podpořenou krajně demagogickými předvolebními koblíhami, skrývaný sociální darwinismus. Výmluvná je i jeho častá neúčast na jednání parlamentu a dalších akcích doprovázená aplikací Leninovy charakteristiky carské Dumy jako „žvanírny“.

Babišův rozpočtový fetiš

Zřejmě nejméně frekventovaným slůvkem slovníku Andreje Babiše je „rozpočet“, „hrubý domácí produkt“, „korupce“, „daně“. Případně jejich kombinace. Slova tak frekventovaná a tvrzená s takovým důrazem, že jsou velkou většinou společností, nejen laické, přijímána jako faktum. Skrývající však velkou míru demagogie, manipulaci s veřejným míněním.

Správce státní kasy oznámil s velkou pompou, že státní rozpočet skončil první pololetí přebytkem 70 mld. Kč, což je výsledek, který za dvacet let žádný z je-

ho předchůdců nedosáhl. Bylo by to hodno ocenění, kdyby to byla plná pravda. Významnou vlastností Andreje Babiše totiž je selektivní přístup k faktům. Tedy výběr toho, co potřebuje ke své pozitivní prezentaci. Sám přebytek je pravdivý, ale nikoli zásluhou vlády nebo ministra financí. Na přebytku se podílí s přibližně 40 mld. Kč nečerpání plánovaných výdajů na investice, což rozhodně není pozitivní výsledek, naopak.

Neprovedené či zpožděné investice znamenají odklad plánovaných příjmů z nových kapacit na neurčito. Jde tedy z dlouhodobého pohledu o negativní jev s potenciálně velkou ztrátou. Příkladem může být prodlžení výstavby některých infrastrukturních akcí, kde z tohoto titulu propadla platnost atestací vlivů stavby na životní prostředí. To dále prodlužuje stavbu a atestace se musejí za těžké peníze dělat znova.

Zbytek rozpočtového přebytku je „vyvolán“ dodatečným přísunem prostředků z evropských fondů, což svědčí o selhání vlády vůči Evropské unii v předchozích letech. Podíl Andreje Babiše je opět nulový (ne-li negativní). Ostatně dluhy domácností i firem se za sledované období meziročně zvýšily v obou případech o více než 100 mld. Kč, celkově na hodnotu téměř celého HDP. Chápe-li dluh jako odloženou daň, pak se skutečně není čím chlubit.

Malý cukr, velký bič

Všichni známe Babišovo okřídlené rčení, že „všeci kradnú“ (tedy i Ty, milý čtenáři?). To je nutno zastavit. Proto přicházejí nejrůznější karuselové podvody, elektronické evidence tržeb, daňové úniky, posilování kontrolních funkcí státu a vymáhaných regresí a mnohé další, které mají zlepšit výběr daní, zabránit korupci a ukázat ministru financí jako jediného odpovědného politika pečujícího o blahobyt „obyčejných lidí“.

Zajímavé jsou dvě skutečnosti. Za prvé, že zákony z dílny jiných politických

stran, byť korespondují s návrhy ANO, jsou hnutím odmítány (často z drobných formálních důvodů) jen proto, aby nezániklo autorství Spasitele. Za druhé, jiné zákony, které s problematikou korupce úzce souvisejí (např. o kumulaci funkcí, členství v řídicích orgánech, majetkových příznáních, kapitálových účastech) jsou permanentně odmítány a zpochybňovány. Není tomu tak proto, že se přímo týkají (a ohrožují) skupinu Agrofertu? Nenadřazuje tak Andrej Babiš své zájmy nad zájem společnosti?

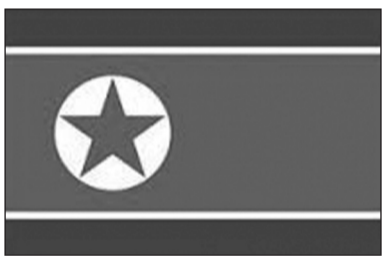
Základní, doslova osudovou otázkou je, proč Andrej Babiš věnuje, přiznejme, zásadní pozornost důsledkům nešvarů v naší ekonomice (dokonce i v celé společnosti)? Proč stále přichází s novými a sofistikovanějšími metodami a formami regrese, kontroly, postihu. Vytvářením stále nových kontrolních a regresních orgánů? Maximalizací informací o jednání, myšlení i majetku celé populace? Orwellizací společnosti? Nebylo by účinnější a ekonomicky kvalitativně výhodnější věnovat pozornost prevenci nedostatků, nešvarů a kriminálních jevů ve společnosti? Místo zbytečných proklamací, frázi a omezování svobody tvorby i volby provést zásadní reformu daňového systému jeho revolučním zjednodušením a zpřehledněním? Zpracovat a pokud možno společenským konsenzem přijmout strategii ekonomického a sociálního rozvoje státu? Vyloučit násilné nelogické a iracionální vstupy do ekonomiky politickým předvolebním výkřelem nereálných slibů, permanentním zadlužováním?

Případnou námitku, že to nejde, předejme odmítám. Jde to. Za podmínky, že v čele státu nebudou ustrašení frázisté, poslušné loutky nadnárodních korporací, služebníci Evropské unie, nýbrž skuteční odpovědní politici – státníci. Mezi ně ovšem ani Andrej Babiš nepatří.

Ladislav Šafránek
(Částečně kráceno)

K 68. výročí založení KLDŘ

Před 68 lety, 9. září 1948, byla ustavena Korejská lidově demokratická republika. Korejský lid, který bojoval proti kolonialismu, se tak stal důstojným národem samostatného a nezávislého státu ideou čučche. Za toto historické vítězství lze poděkovat především prezidentovi KLDŘ Kim Il Sungovi (1912–1994), který již na začátku třicátých let minulého století rozvíjel myšlenku vybudování státu s vládou lidu.

Především bylo potřeba rozvinout osvobozující boj proti japonskému kolonialismu a jeho nadvládě nad korejským lidem. Již na počátku tohoto období ustavil v partyzánských základnách lidové revoluční vládu, která představovala novou formu vlády. Tuto cenu zkušenost národní moci aplikoval po osvobození na budování vlasti, které moudře vedl. Tak vytvořil v Koreji první lidový stát.

Po skončení druhé světové války začaly USA pod heslem odzbrojení poražené japonské armády okupovat jižní polovinu Koreje. Kim Il Sung se především soustředil na znemožnění záměrů USA rozdělit korejský lid a na sjednocení všech vlasteneckých sil Severu a Jihu pod

heslem národní samostatnosti. Proto vzniklo v dubnu 1948 v Pchjongjangu Společné sdružení představitelů politických stran a společenských organizací Severní a Jižní Koreje. Jaký význam toto sdružení mělo, vyplývá z toho, že jeho členem byl i Kim Gu, který svůj život zasvětil boji proti komunismu a další představitel pravových sil Jihu. Ti pak společně s komunisty uzavřeli koalici za vytvoření sociálněpolitického základu republiky.

USA uskutečnily v květnu 1948 „separátní volby“, které ještě více prohloubily rozdělení korejského národa. Aby tomu zabránil, svolal Kim Il Sung zasedání Společného sdružení představitelů politických i společenských sil Severu a Jihu. Na jednání navrhl uspořádat neprodleně všeobecné volby na Severu i Jihu země s cílem vytvořit KLDŘ. V srpnu se na základě velkého politického entuziasmu všeho korejského lidu uskutečnilo první zasedání Nejvyššího lidového shromáždění.

Zasedání, které se konalo v Pchjongjangu, přijalo Ústavu KLDŘ a ustavilo

vládu, která se stala první centrální vládou celé Koreje.

9. září 1948 zvolili představitelé lidu s jeho souhlasem poprvé v historii Koreje hlavu státu. Byl jím zvolen Kim Il Sung, který se v té době dožíval 36 let.

Kim Il Sung byl velkou osobností a revolucionářem, kterých je v historii lidstva málo. Již jako mladík vstoupil na cestu boje proti japonskému imperialismu. Celý svůj život věnoval svobodě, samostatnosti a sjednocení korejského lidu. Byl tvůrcem ideje čučche, ze které vznikla KLDŘ na celém Korejském poloostrově. Dnes se socialistická vlast rozvíjí zatím jen v Severní Koreji.

Jméno Kim Il Sunga je zapsáno zlatým písmem v korejského lidu, ale i v dějinách celého lidstva na cestě revolučních přeměn současného světa.

* * *

ÚV KSČ zaslal předsedovi Korejské strany práce a předsedovi Výboru státních věcí KLDŘ Kim Jong Unovi blahopřejný dopis k 68. výročí založení KLDŘ.

Blahopřání k životnímu jubileu

Své životní jubileum osmdesát let oslavil 7. srpna 2016 soudruh Jiří Mařík.

Ústřední výbor KSČ mu touto cestou co nejsrdčněji blahopřeje a přeje jen to nejlepší, především pevné zdraví a stálý životní elán, který mu nikdy nechybí.

ÚV KSČ si vysoce váží jeho obětavé práce, kterou po celý život vykonává ve prospěch strany. Po kontrarevoluci v roce 1989 zůstal nadále příkladným a statečným komunistou, nezradil stranu a tuto zemi. Nezradil především odkaz svého otce Václava Maříka, který při zatýkání gestapem v hejdrichádě 1942 hrdinicky zvolil vlastní smrt, aby nepadl do rukou nacistů; patřil k významným osobnostem předválečné KSČ a k nejbližším spolupracovníkům Klementa Gottwalda.

Soudruh Jiří Mařík byl při obnově naší Komunistické strany Československa v roce 1995 jeden z hlavních iniciátorů. Spolu s nimi byl tam, kde ho strana potřebovala.

ÚV KSČ velmi oceňuje jeho práci v redakční radě našeho stranického listu Československý komunista – JISKRA – kdy jako hlavní redaktor vede tento stranický tisk za velmi složitých podmínek vysoce profesionálně.

Vážený soudruhu Maříku, Ústřední výbor Komunistické strany Československa Ti ještě jednou přeje hlavně zdraví, spokojenost a věříme, že i nadále budeš obětavě pracovat v této nelehké době tak, jak jsi pracoval pro stranu celý život. Přejeme Ti hodně zdaru a velkého životního elánu v úsilí za obnovu socialismu v naší zemi. Velký dík za vše!

Ústřední výbor KSČ

Existuje dost proamericky zpitomělých troubů, kteří obdivují Spojené státy a stojí na jejich straně v mediální a sankční válce proti Ruské federaci. Tim se stávají jejich žoldněři. A to nejen v České republice, ale i v řadě dalších států. Jejich chování má vojenské parametry. Přispívá k smrti mnoha občanů, kterou vyvolává na celém světě demokratická doboyačnost té kapitalistické velmoci.

Sotvakdo z nich si to dokáže uvědomit. Jejich proamerické zhroupení způsobuje, že přes stromy nevidí les. Mnozí z nich jsou politicky nevdělatelní, poněvadž jejich politické troubovství má hluboké kořeny. Záštitná mediální a sankční politika Spojených států proti Ruské federaci vyžaduje solidaritu spojenců v NATO a podporovatelů v Evropské unii, byť se jedná např. o malý stát, jako je Česká republika v evropském a světovém měřítku.

Abychom aspoň trochu pohled na „demokraticky“ oligarchické Spojené státy poopravili, připomeneme některá historická fakta z knihy Angelo Golloniho **Stručná historie amerických agresí**.

Odkazujeme na úryvky z předmluvy uvedené knihy. „Nikdo nemůže popřít, že Spojené státy se již od samého vzniku poskrvily dlouhou řadou

Stručná poznámka k historii amerických agresí

agresí, loupeží, vyděračství, intrik, vyhrožování prováděných zcela otevřeně, když se zmocnily poloviny mexického území a jejichž vrcholem byla invaze do Vietnamu, Kambodži a Laosu, účast USA na agresích na Blízkém východě, barevné revoluce podle amerického scénáře, zničení Jugoslávie, rozbití Libye, tedy lupičství na životě současných generací. Cílem všech agresí USA bylo zmocnit se půdy a nerostného bohatství, vykořisťování celých národů Latinské Ameriky, Asie, Afriky, Evropy.“

Historicky připomeňme, že po vítězství nad Španělskem v roce 1898 Spojené státy se zmocnily Filipín, Portorika, okupovaly Kubu a vnutily jí poni-

žující smlouvu, kterou si zajistily oblast Guantánamo. V roce 1898 rovněž anektovaly Havajské ostrovy. V roce 1893 vytvořily Panamskou republiku,

která do doby svého vzniku tvořila integrální součást Kolumbie.

Od roku 1893 se námořní pěchota USA několikrát vylodila v Hondurasu, aby podpořila nebo svrhla jim nepohodlné vlády. V roce 1914 USA znovu napadly Mexiko, použily násilí proti Dominikánské republice, kterou námořní pěchota okupovala v roce 1918.

Jsmo toho mínění, že uvedený výčet agresivních událostí, které usvědčují Spojené státy z řady agresí a lupičství, není pro ně vizitkou jednání demokratického státu a u soudně uvažujících občanů nemůže být pramenem obdivu k nim. Nejde u mezinárodní veřejnosti o neznámé záležitosti.

Vinou Spojených států žije lidstvo v pohrožimské éře navozující nesmírné nebezpečí jaderných válek. Od roku 1947 žije lidstvo v trvalém neklidu z realizace Trumanovy doktríny, která zavedla celý svět do soustavného hromadění stále zdokonalované válečné techniky, jejíž udržování a zdokonalování je pohádkovým byznysem pro americký oligarchát a spolu s ním existující oligarchií řady dalších jaderných i nejaderných států. Ve prospěch početné nevýznamné skupiny oligarchů dochází tak v ohromném měřítku k znehodnocování výsledků práce miliardových mas námezdně pracujících, přičemž za tento kolosální lup je viněna Ruská federace, které nikdo nemůže dokázat, že má útočné úmysly.

Zneklidněné masy občanů všech zemí touží po životě v mírových podmínkách. Mnoho z nich však svoji politickou netečností k politickým provokacím USA a jejich spojenců v NATO a podporovatelů v Evropské unii k řešení nepřispívá. Povinnost vystoupit proti současným „demokratickým“ politikům je aktuální. Bohumír Stárek

Demokracie über alles

Žijeme v nádherné době. Kam oko lidské dohlédne, vzkvétá v každém státě nebo skoro v každém, demokracie, neboli vláda lidu. Buržoazní státy jsou ve směs demokratické. Pokud by nebyly, přispěchá garant světové demokracie, což jsou oligarchické Spojené státy se svými spojenci v NATO a také s Evropskou unií, aby zjednały demokratickou nápravu.

Z toho se těší především ty státy, v nichž pod bedlivým zrakem USA se rozhořely barevné revoluce jako třeba v Li-

byi a vůbec na Blízkém a Středním východě. Ale jde i o Evropu, kde Miloševićova Jugoslávie se rozpadla pod přívalem štěstí z Havlova humanitního amerického bombardování. Dnes si žádá země, která o sobě tvrdí, že je demokratická, nedovolí být jiná než demokratická. Výjimkou z demokratické fašady je pouze zfašizovaná Ukrajina, které Spojené státy promíjí její fašistickou oligarchickou vizáž a také Kosovo, které je největší americkou vojenskou základnou v Evropě.

Jelikož americký oligarchiát se svými spojenci, mezi nimiž nechybí demokratická Česká republika, rozvázá demokracii, vzniká otázka, jak to Spojené státy udělají, aby byl celý svět americký demokratický, když mají před sebou demokraticizovat Severní Ameriku, demokraticky zpacifikovat Kubu a Karibik, Střední Ameriku, Jižní Ameriku, ale také Afriku, celou Asii a Austrálii.

Nutno otevřeně říct, že kupříkladu i Čína a Indie a jiné asijské státy mají jiný náhled na to, co USA a jejich spojenci

(kupř. Česká republika) obdivují. Tím více se v nás vzmáhá úžas nad snahou Spojených států pozřít celý svět a jak uvalí na demokraticky zaostalé státy sankce, tak jak činí v případě Ruské federace.

Péče Spojených států o demokracii na celém světě má historické kořeny. Proto v myšlení mnoha občanů vyvolává důvodné podezření, že vlastně v současné době jde o recidivu éry koloniálních velmocí, kdy lupičství a neslychaná zvrstvá v jejich honbě za koloniálním bohatstvím byla odůvodňována jakýmsi jejich právem jednat tak, jak jednaly s odkazem na poslání civilizovat politickou nezralost kolonizovaných zemí. Hned za nimi do kolonií vstupovaly smečky fráterů všech možných náboženských vyznání, kteří namlouvali koloniálně drčeným lidem, že jejich trudný život na Zemi bude vyrovnán tam nahoře ohromným blahem posmrtného života, jehož příchod jim urychlovaly.

Dneska na to stačí blaženost z existence americky strížené demokracie. Avšak koloniální násilí se nevyhnulo ani Evropě – viz pokolení Irská Angli-

čany. Stojí za to se u této problematice nakrátko zastavit.

Irská otázka byla středem pozornosti dělnického hnutí v Británii, zvláště v šedesátých letech devatenáctého století. Marx a Engels prosazovali názor, že Internacionála musí Irům v osvobozenéckém boji poskytnout podporu. Někteří angličtí odborářští vůdci však byli pod silným tlakem tehdejší anglické světově vládné kolonialistické buržoazie. Již tehdy Marx razil zásadu, která se později stala jedním z pilířů politiky komunistických stran, že dělnická třída vládnoucího národa musí podporovat osvobozený boj utlačovaného národa, protože národ, který utiskuje jiné národy, nemůže být sám svobodný. To platí stále, tedy i dnes, kdy Spojené státy přijaly roli světového kolonizátora. Jeho „péče“ o demokracii dusí celý svět, protože se z ní dá vytřískat zisk. Pod dojímavou ideou „Oligarchové všech zemí, spoje se!“ je však rušno. Na světě totiž není jenom oligarchická cháska, ale také proletariát, jehož světodějnou úlohu světový oligarchiát nedokáže zmařit. **Gustav Holec**

Odmítat, odmítat

„Odmítáme přepisování dějin!“ je nadpis článku předsedy KSČM v Haló novinách 10. června 2016. Plně s ním souhlasíme. V této situaci nejde o nějaké ideové spory o reálný obraz dějin druhé světové války, ale o součast mediální ofenzivy Spojených států a jejich natovských spojenců o ideové odzbrojování občanů, kteří se staví negativně k antiruským válečným provokacím feudálně oligarchického buržoazního Západu v čele se Spojenými státy.

Každému jen trochu se zamýšlejímu občanu České republiky je totiž zřejmé, že podléhaní o historii druhé světové války dokáže vydat účinek rovnající se bezprostřední válečné operaci. Ideové oslabování protivníka ovšem není vynálezem současné doby. Dělo se tak historicky vždy, ale jeho účinek tlumily „technické“ problémy přenosu ideového působení na protivníka.

Dnes není problémem za využití všech možných výdobytků vědeckotechnického pokroku se s válečnými lživými provokacemi dostat všude. Ale je také fakt, že žádné lži se nepodaří prorazit pancíř odhodlaní občanů, které nezviklá jejich přesvědčení, že stojí na správné straně politicko-ideové barikády.

To se týká nejen přítomnosti, ale i hodnocení minulosti lidských dějin. Přepisovači dějin nejsou totiž jen nějací jeli-mánkové, ale zoldněřská banda, která buď z přízemní stupidity nebo štědrého honorování si mrzce vydělává na živobytí. Nejsou činní jen v aktuálním čase, ale zanechávají svoji smrdutou stopu daleko do minulosti a připravují jí odpovídající budoucnost. A nejde jen o jednotlivce či skupiny těchto prznitelů historických skutečností.

V ideové výzbroji všech náboženských kultů, historických i současných politických doktrín, je vždy obsažena problematika adekvátnosti výkladu reality historie dějů jako jejich podstaty. To má pro českou společnost obzvlášť zásadní význam.

Otázka historické pravdy měla a má v historii českého národa mimořádně velkou roli. Lze vzpomenout fundamentální dílo patriarchy českých buditelů Františka Palackého, který si vzal za úkol pozvednout českou státnost pravdivým obrazem jeho minulosti jako základní podmínky udržení jeho existence napsáním díla **Dějiny národu českého v Čechách a na Moravě**, o které se rozvíjejí pokusy přepisovačů dějin, a které je nevyvratitelným základním sloupem adekvátního oceňování historických dějů nejen pro současnost, ale i pro budoucnost. Na toto dílo nelze ani na okamžik zapomenat, neboť všechny útoky na českou státnost byly vždy provázeny přepisovači českých dějin.

Bez iluze

Migrantský nápor na Evropu z různých zemí Středního a Blízkého východu a z Afriky dává podněty k zamýšlení u občanů, kteří žijí v evropských státech, v souvislosti s migrační vlnou, která bičuje Evropu, co obsahuje slovo **lid**.

Máme totiž zato, že tyto lidi nepřicházejí do Evropy dočasně, aby po skončení občanských válek v zemích, ze kterých přicházejí, se vrátili do své vlastní rozvrácené válečnými poměry. Spíše mají v úmyslu se v zemích, které je přijaly, zakotvit natrvalo, generačně.

Do nových poměrů neemigrují s úmyslem, aby svoji nynější občanskou identitu opustili, ale naopak udrželi ji co nejdéle i generačně. To jim sotva kdo může zazlívát, avšak toto ještě neznamená, že jsou všude tam, kam přicházejí, přijímáni s otevřenou náručí. Protože jejich zakotvení v té které zemi není a ani nemůže být hladké, bezproblémové, nebo ani nemůže být bezhraničné. Nicméně jsou menšinami v majoritních poměrech obyvatelstva států, kam přicházejí.

Svým příchodem nutně vyvolávají u občanů zemí úvahy, o míře jejich vlivu na složení lidu v jejich nové domovině, nejen v aktuálním čase, ale i v blízké a daleké budoucnosti. Poněvadž žádná ze zemí, která je přijímá, nemá zájem

Revize českých dějin všelijakými zpravidla politicky nekompetentními přepisovači jsou vždy politicky účelové. V socialistickém Československu po listopadu 1989 nabylo kastrofického rozsahu popřením legitimacy reálného socialismu.

V mezinárodním měřítku se tak dělo po zkáze evropského socialistického tábora způsobené politickými nýmandy. V prvé řadě ne zcela gramotným Chruščovem, který „přepsal“ dějiny Sovětského svazu a jeho následovníci dynastií Brežněvovců a jejich špičkami Gorbačovem a vrahem sovětského lidu Jelcinem. Tito přepisovači dějin sovětské éry zanechali Putinovi v dějinách Ruské federace Augiášův chlív těžce postihující současnou Ruskou federaci. A také, jako u nás, zmatky v hlavách politiků málo vyzrálých občanů.

V současné době úlohu hlavního přepisovače dějin lidstva převzaly Spojené státy s jejich přísluhovači v NATO a v Evropské unii, kteří **líčí průběh a výsledky druhé světové války jako triumf Spojených států** a programově zatlačují rozhodující podíl Sovětského svazu za poražení genocidního hitlerovského Německa. **Falšují důvody svržení atomových bomb na Hirošimu a Nagasaki**, aby zastřely, že šlo o podlou provokaci vůči svému spojenci, tehdejšímu Sovětskému svazu. Jde to tak daleko, že zapírají, že **americká expedice v Evropě utrpěla vážný nezdar od německých fašistů v Ardenách**. Spojenci byli nuceni požádat Sovětský svaz o upravení jeho válečných postupů a metod, aby ulehčil americkým vojskům přežít nečekaný útok německých fašistů na faktickém kraji porážky Hitlera.

Pováleční přepisovači dějin jdou ve své lživosti tak daleko, že tvrdí, že **hlavním strůjcem porážky Hitlera byly Spojené státy**, vstupem amerických vojsk do Plzně, prázdné od wehrmachtu a ze svých válečných úspěchů v Československu se soustavně snaží vytlouci politický kapitál.

Nejde nám o bagatelizování přínosu USA v boji proti zhadilému německému fašismu, neboť každý takový občan, který se účastnil aktivně druhé světové války, si zaslouží naši úctu a uznání, tedy i Američané, kteří utrpěli kolem čtyři sta tisíc válečných ztrát za situace, kdy na americkém kontinentu se nebojovalo a jeho obyvatelstvo prožívalo svůj život bez válečných útrap. Ale nemůžeme se vyhnout účtům k válečnému úsilí SSSR, které si vyžádalo 27,5 milionu životů na bojišti druhé světové války, z toho 10 milionů přímo v boji. Nemůžeme jen tak přejít, že mezi námi žijí lidé „demokratického“ proamerického ražení, kteří si zřejmě neuvědomují, komu vlastně fandí. **Břetislav Kopce**

se jim přizpůsobit, ale počítá (dost naivně) s jejich plnou integrací.

Migranti jsou nesporně změnnotvorným faktorem složení lidu v zemi, kam přicházejí. Protože jde ve značné míře o početné rodiny migrantů, s nepovšimnutelným početným generačním zakotvením. Stávají se součástí lidu jejich nové domoviny. Staví majoritní společnost před nečekané problémy, na jejichž řešení nejsou návody v nějakých příručkách.

Migranti přicházejí do Evropy z jiné kulturní oblasti. Přináší si z ní vlastní pojetí společenských a náboženských hodnot, než je historicky zakotveno v dějinách evropských národů. Zcela určitě svoji kulturu po překročení hranic evropských států neopustí. Jak si kupříkladu vyloží Článek 2, odst. 4 Ústavy České republiky: „Každý občan může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.“ (?)

Abychom si vyjasnili naši pozici v této záležitosti, uvedeme, koho za lid nepovažujeme a ani na nikoho nenaléháme, aby se s našimi názory ztotožnil. Nuže, za součást lidu generálně nepokládáme lidi, jejichž životní úroveň spočívá v jejich účasti na přísvojení si výsledku práce námezdních pracovních síl, tj. soukromé majitele výrobních prostředků, kteří se v důsledku loupeže nadhodnoty vzniklé z práce námezdních pracovních

stali, a bez přestání stávají, bohací, magnáty, imperiálními privilegovanými bohatství lidu vlastní země i cizích zemí.

Nemáme v úmyslu tuto problematiku, která je tématem nepřetržitých sporů mezi občany všech zemí rozebírat, ale upozornit na ni. Migranti se totiž nehrou do Evropy v pozici „chudých“ příbuzných navštěvující „bohaté příbuzné“, i když vynuceně z důsledků rozbrojí mezi nimi.

Hlavní problém současného lidstva není evropská krize způsobená vpádem islámských uprchlíků z Východu do Evropy, ale stále trvající rozpor mezi prací a kapitálem. Nesnadnější kořisti člověka je člověk a nezáleží na tom, zda je islámec nebo křesťan či příslušník nějakého jiného náboženského kultu. Dějiny civilizace jsou toho nevyvratitelným dokladem. Krádež výsledků cizí práce je vryta od nepaměti do dějin lidstva. Vše na Zemi je vnitřně rozporné, dočasné, pomíjivé. Stav věci spěje k zániku a současně k nové kvalitě, k novému bytí lidské společnosti.

Pochybujeme, že masový nástup islámu do Evropy prostřednictvím migrantů do Evropy prostřednictvím migrantů do Evropy je pokrokem (momentem) v řešení základního rozporu mezi producenty hodnot a jejich neoprávněnými privilegovanými. Je dost důvodů takto uvažovat. **Bedřich Stolár**

Návrat feudalismu

Stane se někdy, že občané, kteří čtou pro ně zajímavý denní tisk, se neseznámí s důležitými informacemi z jiného tisku. V případě, který máme na mysli, se toto týká článku **Obama „vytí na Měsíc“** od **Jaroslava Kojzara**, který byl uveřejněn v Haló novinách 6. 8. 2016.

Pozornost věnovaná americkému prezidentovi, jehož prezidentská éra již v nejbližším čase skončí, je proto obzvláště pochopitelná, uvědomí-li si občané, že jde o nositele Nobelovy ceny za mír. Považujeme proto článek politicky vzdělaného a zkušeného Jaroslava Kojzara za hodný k zopakování v celém rozsahu:

„A zase je Rusko vším vinno, alespoň podle nositele Nobelovy ceny míru Baracka Obamy. Kdyby mu fandil svět. Tehdy, alespoň to vyplývalo z jeho programu, chtěl lidem dát mír a skončit s podivnými válkami, a dokonce rozptulit nenáviděné vězení Guantánamo. Brzy se poučil. Mír totiž není priorita jestřábů, na něm se nevydělává, a těch, co si myslí, že Spojeným státům patří svět. Bombardování Libye, destabilizace Sýrie, angažovanost na Ukrajině, patří už plně k jeho ‚zásluhám‘ a vlastně i té, která při většině takových akcí stála po jeho boku jako ministryně zahraničí. Ano, mám na mysli Hillary Clintonovou.“

V souvislosti s její předvolební kampaní se ve čtvrtek světil světu, že Rusko vlastně svým zapojením do války v Sýrii, všimněte si, že nehovořil o boji proti Islámskému státu, narušilo předpokládaný vývoj a de facto cestu k demokracii a svobodě syrského lidu. Ne, tak květnatě to neřekl. To obvinění nebylo opravdu květnaté. Bylo nenávidné. Kdyby mohl, smetl by nositel Nobelovy ceny míru Rusko z mapy světa. Nemůže, může však obvinít druhého prezidentského kandidáta Donalda Trumpa z proruského myšlení, a to se dnes ve Spojených státech hodnotí dokonce téměř jako vlastizrada.

Ano, předvolební klání v USA bude opravdu horké. Velmi horké. Padne tisíce obvinění, lží, polopравd. Nepředpokládám však, že vše bude podle českotelevizních přání, jež nepokryté straní Clintonové. Ani lidé ve Spojených státech nejsou tak jednodušní, jak si naši čeští propagandisté myslí o nás. Obamovo „vytí na Měsíc“ jen přilévá olej do ohně. Jen dokazuje, jak ani Obama neobstál se svou vizí a jak sklonil hlavu před mocným vojenskoprůmyslovým komplexem Spojených států.“

V souvislosti s upozorněním na článek Jaroslava Kojzara je třeba si všimnout i názoru Miroslava Grebeníčka o „Hemžení volebních figurek“ (HaNo 9. srpna 2016).

„Po řadu měsíců už české občany zahrnují všemožná média včetně takzvaných veřejnoprávních nekonečným seriálem ze zámoří. Čeští diváci jsou až do úmoru obšťastňováni hrou na volby, z nichž má vzejít nový prezident expanzivní imperiální supervelmocí Spojených států amerických. Při pozornějším sledování té nekonečné komedie je přítom zcela zřejmé, že o příliš demokratický výběr vhodných kandidátů nejde. O věčné diskuse a zřetelné, později kontrolovatelné programy, pak už vůbec ne. (...) Když prezident D. Eisenhower na odchodu z funkce naznačil Američanům 17. ledna 1961, že ne oni svým hlasem, ale nejmocnější kapitálová seskupení a vojenskoprůmyslový komplex rozhodují o směřování a životě země, bylo to pro mnohé překvapením. Eisenhower tehdy oznámil, že rozhodování nikým nevolených sil, jejich celkový ekonomický, politický, dokonce duchovní vliv je pocítován v každém místě, státě, v každém vládním úřadu... Možnost zničit jeho růstu této nežádoucí moci existuje a bude dále trvat.“

„Nikdo racionálně uvažující nemůže dnes čekat, že by politiku těch nevolených a takřka neomezeně působících sil, nenasytných a válekchytivých elit Spojených států, které využily jako maskování a klamný vývěsní štít B. Obamu, mohla změnit H. Clintonová nebo D. Trump. Tím spíše, že na rozdíl od poněkud zneužitých figur B. Obamy jsou Clintonová a Trump typickými zástupci těchto ze zákulisi působících elit. O jakých volbách a o jakém výběru alternativ tu může být řeč?“

Oba autoři článků věrně vystihli úlohu USA jako země, která mimořádně závažným způsobem ovlivňuje svět, **kteřá v rukách mimořádně chamtivých oligarchů ohrožuje lidstvo. Oligarchové se ovšem vyskytují ve všech kapitalisticky „demokratických“ zemích. V souhrnu nepočtená skupina lidstva se ke světu chová, jako by jí patřil.** A není to daleko od pravdy. Ostatní lidé mají úlohu oligarchy, tyto zloděje peněz a lidského štěstí, náležitě krmit plody své práce. Žijeme v imperialismu, nejvyšším stadiu imperialismu, který zbytnil a jeho nároky jsou stále větší a drzejší.

Světový oligarchiát, smečka z příslušníků nejvyšších pater lidské společnosti si přivlastňuje celý svět a znevolňuje pod vedením amerického oligarchiátu svět a nutí jej, aby jí sloužil. **Vyvolává přitom nebezpečně rizikové situace**, které vedou lidstvo do sebezničujících situací. Místo středověké světské a církevní šlechty nastoupila civilní šlechta hierarchizovaná podle vlastnictví miliard amerických dolarů. Oligarchický svět si zabezpečuje svoji oligarchickou existenci pod vedením amerického oligarchiátu „demokratickým“ oblužováním námezdních pracovních sil. Do této situace spadají nebezpečně volební hrátky kolem nového amerického prezidenta za využívání všech možných médií. V této relaci je nutno posuzovat „demokratické“ **sdělovací prostředky ve službách obnoveného feudalismu.**

Robert Sadil

Lživý graf

Letošní 71. výročí skončení druhé světové války v Evropě zdrcující porážkou genocidního hitlerovského Německa Sovětským svazem přineslo velké množství námětů jak tento nevyvratitelný fakt hodnotit pohledem nynějších generací. Z nich velká část již neprožila druhou světovou válku a informace o ní čerpá, jak se říká, z druhé ruky.

Nejen to. Ohromná změna v mezinárodní situaci v evropském a světovém měřítku vytvořily pendant, neboli srovnávací dílo pro hodnocení průběhu a výsledků (následků) této válečné katastrofy. A také k hodnocení činnosti a výsledků jejích aktérů, ale nikoliv jen v názorech o ní. Ostatně tak to bylo vždy při takových záležitostech.

V tomto případě nevznikl učený spor o tom, jak to bylo, ale politicky velmi významné až zásadové rozpory mezi zastánci historické pravdy, kteří netrpí pochybnostmi, která ze zúčastněných stran nejvíce k porážení původců této války hitlerovských nacistů přispěla.

Pro pokrokové občany všech států na světě je příznačný názor, že rozhodující zásluhu na porážení agresivního německého státu má především Sovětský svaz. Aniž by pomíjeli, že existovala protihitlerovská koalice evropských i mimoevropských států, jejichž vstup do války proti německým nacistům a účast v ní

nelze pominout. Že však hlavní břímě války nesla země Sovětů, poněvadž hlavním válčištěm bylo území SSSR.

Ano, také západní antihitlerovské státy vytvořily antihitlerovské válčiště – Itálie, Severní Afrika, Francie, v době, kdy porážka Hitlera byla již rozhodnuta sovětskou Rudou armádou. Tehdy západní Spojenci se na necelý rok vylodili v Normandii a uzavřeli v Ardenách, z nichž se vymanili až na podkladě změn v sovětském postupu na západě. Nelze přitom zapomenout na potupnou porážku Francie a anglického expedičního sboru nacisty. Buržoazní Západ se nedokázal fašistickému Německu postavit a umožnil potom rabovat Evropu pro posílení nacistické válečné mašinerie.

Porazit Sovětský svaz náhlým brutálním vojenským přešvihem se Hitlerovi nepodařilo. V bitvě o Moskvu utrpěli hitlerovci porážku, která odhalila, že fašističtí hrdlořezové nejsou neporazitelní. Pokud by antisovětský fanatik Hitler nebyl pitomec, mohl se jít oběsit. Chcípnul jako prašivý pes v bunkru německého kancléřství sebevraždou ze strachu před nástupem Rudé armády do bitvy o Berlín, končící vztyčením sovětské vlajky nad Reichstagem. Tenkrát nikdo nemohl pochybovat o rozhodující roli SSSR na zničení hitlerovského Německa.

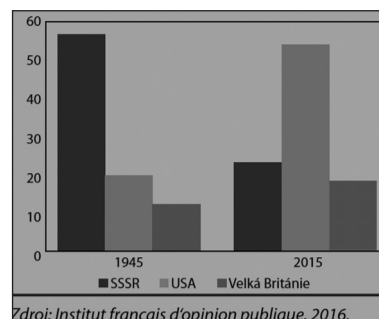
Tehdy si nikdo nedokázal představit dosah faktu, že zemřel americký prezident Roosevelt, na jehož místo nastoupil atomový vrah Truman, a že dokonce ještě

v době druhé světové války (duben 1945) se Spojené státy ujmou úlohy jako tehdejší první jaderný stát nástupnický převzít světovládné ambice Hitlera, zmocnit se rasisticky celého světa za využití studené války (1947) a dalších válečných provokování Sovětského svazu.

To po kolapsu evropského socialistického tábora (1989) vystřídala současná mediální a sankční válka Spojených států se svými spojenci v NATO proti ruskému nástupnickému státu Ruské federaci.

Avšak loupeživým úmyslům Spojených států stojí v cestě historická paměť miliardy občanů, jak to bylo ve druhé světové válce, v níž převažuje názor, že druhou světovou válku v Evropě vyhrál Sovětský svaz na bodácích jeho Rudé armády. Vědomí širokých občanských vrstev, že hlavním strůjcem porážení německých fašistů v Evropě byl v roce 1945 Sovětský svaz, je vážnou překážkou imperiálním oligarchickým aspiracím Spojených států na světovládu.

Vážnou překážkou, kterou bylo a je nutné odstranit, a to metodou rozvíjení nejprve studené války a po ní mediální a sankční války proti Ruské federaci – což se děje. A to metodou vpravování antiruských lží alchymií, zejména ve Spojených státech. Dokladem toho jsou grafy názorů Francouzů na osvobození, který národ podle nich nejvíce přispěl k porážce Německa v roce 1945. Podle grafu Institut français d'opinion publique 2016:

Zdroj: Institut français d'opinion publique, 2016.

(Viz NEWSLETTER květen 2016 – Institut Václava Klause, který zmíněný graf otiskl bez komentáře)

Občané, kteří prožili druhou světovou válku, pokládají uvedený graf za holý nesmysl. Je konstruován tak, aby zakryl rozhodující roli Sovětského svazu na porážce hitlerovského Německa. Je neuvěřitelný a proto nevěrohodný. Ale může mást hlavy lidem, kteří neprožili roky druhé světové války a nemohou si proto o ní udělat úsudek podle vlastních poznatků a zkušeností. Avšak přesto může

mást hlavy současníků. A vliv mezinárodněpolitických změn mezi rokem 1945 až 2015.

Je politicky zákeřný se snahou pozvednout prestiž Západu při hodnocení průběhu let 1945-2015. Změny, které se v jejich hodnocení odehrály, nezpůsobil zub času, ale studená válka (1947-1989) a na ni navazující americká mediální antiruská válka.

Graf je typickým produktem nynějších mezinárodních poměrů, za nimiž stojí brutální tlak agresivního NATO (Spojených států) a jeho spojenců (včetně České republiky) na Ruskou federaci. V této relaci je problematika hodnocení průběhu a výsledků druhé světové války stále živá v obrazu jejího průběhu a výsledků.

V tomto smyslu druhá světová válka neskončila, ale v úsilí pokrokových občanů o její pravdivý obraz pokračuje. Pokrokový občan si to uvědomují.

Kamil Hejda

Stále aktuální

Hirošima, Nagasaki

Pro celou svoji historii se lidstvo potácí mezi mírem a válkou. Jedna část lidstva usilovala ovládnout druhou a nastolit své panství nad druhou. A to proto, že vítězná moc nikdy neopomněla přivlastnit si ovoce svého vítězství. Bylo tomu tak vždy. Příkladem ve druhé světové válce fakticky poražené militaristické Japonsko již nepotřebovalo dorážet.

Ztráty při vylodění amerických vojáků na japonské ostrovy byly „odhadnuty“ na dvacet tisíc. K nim nemuselo ovšem dojít, poněvadž sovětská Rudá armáda jako společenec USA nastupovala proti japonské armádě na asijské pevnině, takže situace byla pro Japonsko zcela beznadějná, vezmeme-li v úvahu absolutní nadvládu Spojených států ve vzduchu i na moři a zničené japonské válečné loďstvo.

Válečné ztráty USA ve srovnání s válečnými ztrátami Sovětského svazu byly nicotné. Zhroutil Japonsko bylo v krátkosti neodvratné. Avšak právě na konci druhé světové války přehodnotily USA svého spojence SSSR na svého nepřítel. Trumanovská vedoucí garnitura Spojených států usoudila, že je potřeba válečně to demonstrovat. Proto z důvodů nízkých a nečestných jako protisovětskou provokaci shodila 6. a 9. srpna 1945 na dvě vojensky nevýznamná japonská města Hirošimu a Nagasaki atomové pumy.

Sovětskému svazu se pro obstrukce USA a jeho satelitů a podporovatelů nepodařilo prosadit zákaz výroby a použití atomových zbraní. Dnes je má řada států. Žijeme v období křehkého jaderného patu, kdy v sázce je nejen existence lidstva, ale všeho živého na planetě. Válečné provokace Spojených států vůči Ruské federaci jsou noční můrou pro ohromné masy lidí. Není záruky i mimoděčného selhání lidského činitele. Nehroží jenom jaderné zrušení celé Evropy a podstatné části Ruské federace, ale i Spojených států neodvratitelným protiúderem protivníka. Vinou Spojených států (jejich vládnoucí oligarchické garnitury) se existence lidstva stala zajatcem sama sebe.

Jaderný výbuch v elektrárně Černobyl, vyvolaný nečekanou odbornou nekompetencí experimentátorů, je dodnes varováním, ačkoli od této smutné události právě uplynulo třicet let. A to se stalo v nevojenském prostředí. Drobných malérů tohoto typu bylo více! A to neutajovaných! To zvyšuje obavy z válečného zneužití jaderné energie na Zemi i mimo ni, při nejmenším u pokrokových občanů. Je to odepisované proto, že **válečný zločin Spojených států** v Hirošimě a v Nagasaki je jako by zapomenut. A Spojené státy se honosí dojemnou péčí o demokracii kdekoli na světě a politici na všech světadílech jako by byli v této věci slepí a hlouští. Takže „pražské kavárny“ na celém světě mohou americkou nesvědomitou politikou pro její „demokratickou“ vizi schválit a podporovat. Tato zkušenost se vyvíjí možnému opakování japonské katastrofy na sklonku druhé světové války.

Tenkrát na sklonku druhé světové války provedly USA vraždu několika set tisíc obyvatel nepřátelského státu dříve nevidaným bestialním způsobem energií atomového jádra. Poválečná zkušenost napovídá, že není pro ně problém si vyrobí vhodného protivníka, který postrádá „demokracii“. Je zbytečné pochybovat o tom, že by k jeho „potrestání“ váhaly využít příkladu Hirošimy a Nagasaki.

Někdo snad namítne, že Japonci se chovali k poraženým protivníkům s bestialní krutostí, a proto není potřeba obyvatele obou měst litovat. Jsou lidé, kteří říkají, že o co si Japonci řekli, že dostali. Hirošima a Nagasaki jsou trestem. Tak to však není! Shození atomových bomb na obě města mělo za cíl zastrážit Sovětský svaz, a tak demonstrovat, kdo je ve světě pánem v domě. Politika jaderného vyhrožování protivníkům USA je dodnes obsažena v jejich počínání. „Péče o demokracii“ Spojených států na sto honů čpí Hirošimou a Nagasaki! Pravdoláskevi, „demokraté“, kteří toto necítí, mají zastydou chronickou politickou rýmu. Zanedbávají její léčbu.

Luboš Krupař

Ke vzniku studené války

Představy proamerických českých „demokratů“ o tom, že protiruská sankční politika USA a jejich spojenců v NATO včetně České republiky povedou ke zkáze Ruské federace, jak se může každý český občan přesvědčit, se nenaplnily. Nelze bagatelizovat sice její negativní vliv na mezinárodní postavení Ruska, avšak putinovské Rusko se dokázalo s tím vyrovnat.

Podpora Putina ruskými občany dosahuje až 90 procent, což ukazuje, že Rusko je vnitřně rovné. Není divu, že Spojené státy, které si dělají nárok na rozhodující úlohu v mezinárodních poměrech, jsou z toho rozmrzelé. Jako prostředek tuto situaci změnit existují pouze dvě alternativy: Pod nějakou obłudnou záminkou rozpoutat s Ruskem válečný konflikt včetně jaderného přešvihem, nebo převést sankční válku do úrovně války studené, která se podle západních expertů na rozpuštění válečných konfliktů osvědčila k rozbití evropského socialistického tábora v čele se Sovětským svazem.

Avšak evropský reálný socialismus neskončil svoji dějinnou éru pod tlakem USA a jejich spojenců, ale z vnitřních příčin charakterizovaných jmény Chruščov a končící zločincem Jelcinem, který převzal štafetu zkázy evropského socialismu od politického pitomec Gorbáčova. Že se ne zcela gramotný Chruščov, který Stalinovi nesahal ani po kotníky, mohl stát jeho nástupcem, lze kromě mnoha osudových příčin přičíst na vrub Stalina vyčerpaného nesmírnými válečnými nároky, kdy stál v čele Sovětského svazu.

Molotov v knize svých Vzpomínek uvedl, že Stalin po válce začal ochabovat. Na otázku Čujeva, autora knihy Vzpomínky Molotova, na otázku nástupnictví po Stalinovi, uvedl, že oba Molotov a Stalin zaspali. Důsledky byly tragické. Chruščov po zhanobení Stalina na XX. sjezdu KSSS (1956), se dostal do čela strany a státu. Otázky nástupnictví po velkých osobnostech mají vždy osudový význam, jak dokládá historická zkušenost.

Vrátme se k politické problematice studené války. Jde o výrobek Made in USA jako speciálního kyje proti Rusku, ať v jeho čele stojí anděl nebo ďábel. A přece byly časy, kdy státníci obou zemí měli k sobě blízko. Mírně tím prezident USA Roosevelt, představitel kapitalistické velmoci, který, jak je historicky prokázáno, neprováděl proti Sovětskému

svazu lstivou nepřátelskou politikou. **Tenkrát se ukázalo, že mezi USA a Ruskem mohou existovat seriózní vztahy jako válečných protinacistických spojenců.** K tomu uvedeme úryvek z knihy amerického autora D. F. Fleminga **Americká politická a studená válka** (Učební text Filozofické fakulty UK, 1971), který se týká Rooseveltova vyslance, jehož úkolem bylo zjistit, jak na tom Rusko je (září 1941).

„Hopkins se vrátil s mnoha stránkami nedetailnějších vojenských informací, jaké nikdo před tím nemohl získat. Vrátil se rovněž s velkým respektem ke Stalinovi jako vůdci. Nebylo u něj zbytečných slov, gest, manýry. Bylo to jako mluvit s perfektně seřízeným strojem: inteligentním strojem. Jeho otázky byly jasné, směřující k jádru věci, přímé. Jeho odpovědi byly pohoťové a nevybíhavé. Nikdy se neopakoval. Nežádal o výhody a nepochyboval. – Jasně hovořil o rozhodující úloze Spojených států a byl si jist, že vojenská mašinerie Spojených států se připojí k britským a ostatním silám, aby rozdrtila vojenskou mašinerii Německa. Uznával prvořadou úlohu prezidenta Roosevelta jako vůdce antifašistických sil na celém světě. Zopakoval, že prezident Spojených států má dnes na prostě lidi v celém světě větší vliv než kdokoliv jiný.“

Uplynuly čtyři roky. Když byly Rooseveltovy a Hulleovy pevné ruce rychle za sebou sňaty z kormidla státní moci, bylo téměř jisté, že nyní popluje do budoucna méně jisté. Někteří z jejich nástupců chtěli v jejich zahraniční politice pokračovat, ale zase jiní ji chtěli zvrátit – zejména v **klíčové otázce poměru k Sovětskému svazu.**

Když se vrátil z Jalty, měl již Roosevelt málo času a sil, aby diskutoval s novým viceprezidentem Harry S. Trumanem o poválečné zahraniční politice. A jak zmizel jeho život, rostlo i riziko, že bude také zvrácena jeho zahraniční politika. Počalo se to projevovat již dva dny po smrti, když po návratu z Rooseveltova pohřbu Truman změnil americkou zahraniční politiku.“

Stalo se tak 23. dubna 1945.

Téhož dne fakticky začala studená válka USA proti Sovětskému svazu! Nepřičteně zběsilý útok Churchilla ve Fultonu v roce 1946 a Trumanova Doktrína z roku 1947 jen precizovaly to, co se po skonu amerického prezidenta Roosevelta vzápětí začalo rozjíždět. Izolacionistické Spojené státy, vždy toužící po tom, aby byly ponechány na pokoji, se staly světovým čteníkem.

Viktor Jarý

Válečnický summit

Společensko-politický týdeník Naše pravda přinesl v čísle 12/2016 rozhovor mezi Jiřím Burešem, předsedou Asociace Vojáci proti válce a Jaroslavem Kojzarem, odpovědným redaktorem Naší pravdy na téma NATO po Varšavském summitu.

Rozhovor přináší závažnou Burešovu analýzu mezinárodně-vojenských situací v Evropě, kterou rozdmýchává úporná snaha Spojených států v zájmu amerického oligarchiátu „demokraticky“ ujařmit celý svět na bázi amerického pojetí demokracie, kterou neschází naprostá většina Evropy a světa. Dokladem tohoto faktu je velká politická a vojenská příprava NATO/USA/ na válku proti Ruské federaci, avšak konfrontovaná s touhou naprosté většiny občanů celého světa žít ve společně sdíleném míru.

Tento fakt sice brzdí snahu USA prosazovat své zájmy vojenskou silou, ale neposkytuje jistotu, že nedejde k osudovému konfliktu mezi USA/NATO/ a Ruskou federací. Již nyní americký oligarchiát se svými spojenci (kupř. ČR) vede pod smyšlenými antirusky podjatými záminkami proti Ruské federaci i sankční a mediální válku. Kořeny této situace mají základ ve světové situaci na sklonku druhé sv-

tové války a vzápětí po ní ve stále pokračující snaze Spojených států zmocnit se světovlády a diktovat svoji vůli všem zemím. Desítky malých i větších válek iniciovaných USA od roku 1945 až po dnešek jsou toho výmluvným dokladem a potvrzením známé sentence o rozhodující síle lidových mas, „že mír bude zachován a upevněn, vezme-li lid věc zachování míru do svých rukou a bude ji hájit do konce, pokud se masy lidí nenechají oprašit sítí lží.“

Ohromné masy občanů, toužících po životě v míru jsou sto ubránit mír, ovšem nikoli pasivně, na něj čekající, ale činně pro jeho zachování vystupující.

Tato problematika se s plným důrazem promítla do jednání Varšavského summitu agresivního NATO, když muselo vzít na vědomí, že **lidové masy netouží po válce** za zájmy Spojených států a zkorumpovaných spojenců v NATO. To se promítlo podle analýzy výsledků summitu podle Jiřího Bureše do programu činnosti NATO na další období jako čtyři „priority“:

1. potvrzující připravenost odstrašení protivníka;
2. demokratickou semknutost a jednotu NATO;
3. ideologickou a psychologickou připravenost obyvatelstva na válku;

4. vytvoření podmínek pro rozmístění mnoha národních sil na východě Aliance.

Těmto čtyřem bodům neodpovídá pravý stav věcí. Dobrodružnost NATO je natolik zřejmá, že se masy řadových občanů s ním nemohou solidarizovat!

Vrátme se k textu citovaného článku:

„Musí přece existovat nějaké rozumné řešení. Nejsou na světě jen agresivní lidé a státy, jsou přece také rozumní lidé, nemýlí se?“

Nemýlíte. Existují jistě i rozumní lidé a organizace, které snad šílené zastaví. Již v úvodu jsem zmínil francouzského generála Jeana Bernanda Pinatela. Za prvé, „zachování a rozšiřování NATO je výsledkem přání Spojených států ponechat díru mezi Ruskem a Evropou, jinak by Brusel a Moskva mohla ohrozit vedení Washingtonu!“ A další. **Spojené státy touží po návratu studené války v Evropě,** což se rozvíjí kolem NATO, slouží to jenom jejich zájmům a zájmům těch evropských vůdců, kteří jsou buď zkorumpovaní nebo neschopní... Můžeme pouze dodat: oboje.“

Mír někdo za nikoho nevybojuje. Co jsi pro jeho zachování udělal?

Svatopluk Čech

Ke Starikovovi

Komunistický list Dialog, červen 2015, přinesl obsáhlou přílohu, jejímž obsahem je vysvětlení mládeži Moskvy spisovatelem Nikolajem Starikovem historií zrad a rozbíjení SSSR (ve slovenském překladu). Spisovatel se nejen zabývá historií zrady Československa, která předcházela druhé světové válce, ale také otázkami současného stavu Ruské federace.

Pokud se týká dějinných příčin dnešního obratu Ruska, soustřeďuje svoji pozornost na smrt Stalina. Píše: „Smrt Stalina považují za začátek pokusu o úpadek a likvidaci našeho státu. Jsem absolutně přesvědčen o tom, že to byla násilná smrt. Nemám nejmenší pochybnosti, že to byla násilná smrt. Nemám nejmenší pochybnosti, že J. V. Stalin byl otráven. Dnes nevím, kdo a co mu nasypal. Možná bude někdy provedena exhumace, aneb promluví vrah Stalina a bude odhaleno, na co zaměřil a vyvodí se důsledky. Avšak pro dnešek je potřeba pochopit, proč bylo třeba zabít Stalina a k jakým žalostným důsledkům v historii SSSR to vedlo. Proč to bylo potřebné učinit? A proč právě o smrti Sta-

lina můžeme hovořit jako o počátku rozpadu SSSR. Protože Stalin se ukázal natolik silným geopolitickým hráčem, že to nikdo neočekával.

Starikov věnuje mimořádně velkou pozornost Československu: „Nebudu už mluvit o tom, proč se Hitler přátelil s Polskem, neboť je to jasné. V roce 1938 byla podepsána tzv. mnichovská dohoda. Co to znamená? Sešli se vůdcové Anglie, Francie a Německa, Itálie (čtyři lidé) a jednoduše rozhodli, že kus Československa třeba odevzdat Němcům. Všimněte si: Čechoslovák tam žádného nepřizvali, ještě na ně nepřišla řada. Potom odtud vyšli a řekli: „Musíte odevzdat Hitlerovi Sudety, a tak dále.“ To představovalo asi 40 % území Československa. Na tomto území byly však vlastní vojenské závody a hraniční pevnosti. Československá armáda však počtem byla srovnatelná s hitlerovskou – okolo 1 milionu vojáků. To znamená, že tehdejší silou by je Hitler nebyl porazil a byla by to dlouhá krvavá válka.

Československo mělo spojeneckou dohodu s Francií a SSSR. Ale nikdo, kro-

mě SSSR, neprojevilo ochotu pomoci ČSR. Naopak. **Francie a Anglie vyhlásily, že jak bude ČSR odporovat, oni nebudou plnit dohodu. A proto se ČSR vzdala.**

Co vyplývá z předchozích řádků? Pokud by podle již existujících smluvních vztahů vytvořily Anglie, Francie, Československo skutečně pevný spojenecký blok, nemohlo by fašistické, rasistické a genocidní Německo rozpoutat druhou světovou válku, neboť jeho spojenec reakční Polsko a případně další jeho spojenci v Evropě by nemohli proti Československu vystoupit. Na to jejich možnosti nestačily.

Zradou západních velmocí na Československu dostal Hitler klíč k vratům, jejichž otevření způsobilo tragédii druhé světové války. Zrada Československa se Francii a Anglii nevyplatila. Oba státy nedokázaly před německým útokem ubránit ani sebe, ani západní Evropu. Bývalá mocná Francie spolu s imperiální Anglií a dalšími evropskými státy utrpěly v letním hitlerovském tažení v roce 1940 potupnou porážku.

Britský expediční sbor před wehrmachtem přes francouzský přístav Dunkerque prchá do Anglie. Je tak katastrofálně ničen, že Hitler dal Göringovu le-

tectvu pokyn ničení nahromaděných britských vojsk poněkud zmírnit, aby si plně neuzavřel cestu k eventuálnímu vyjednávání s Anglií. Šlo o typický hitlerovský nesmysl!

Obsah Starikovovy práce se však netýká jen československé problematiky před druhou světovou válkou, ale o pojednání o současných problémech Ruské federace a porovnávání současného stavu Ruska se stalinským obdobím, vykresleným Starikovem se sympatií. (Tuto pasáž nekomentujeme.) Z hlediska zájmu českých pokrokových občanů je tu zřejmě vysoké ocenění pozice předválečného Československa v Evro-

pě a spjatost osudů Československa s Ruskem.

Starikov tím, že na úvod svého pojednání o osudových otázkách Ruska spojených s dějinami Československa **vysoce ocenil úlohu ČSR v Evropě**, kterou reakční síly v naší zemi lokajsky americky zmanipulované, snižují. Lze očekávat, že se v české pokrokové veřejnosti najdou občané, kteří se budou se Starikovovou prací zabývat v bezprostředním spojení se zájmem o řešení současných evropských a světových problémů, kdy oligarchické kapitalistické Spojené státy usilují o světovládu.

Vilém Sedláček

O debilizaci

Haló noviny přinesly 23. dubna rozhovor mezi redaktorkou Haló novin Monikou Hořenou a sociologem docentem Petrem Sakem o **sociologické problematice** v České republice.

Otázka: „**Přednášíte na vysoké škole. Jací jsou podle vás současní studenti?**“

„Dnešní mladá generace je mimořádně diferencovaná, takže vedle hlavních generačních znaků a trendů můžeme najít skupiny mládeže se znaky zcela protichůdnými. Obecně však můžeme říci, že **dnešní mládež je produktem nových jevů ve společnosti, transformačních procesů, které dodávají směr konkrétním společenským změnám v posledních dvaceti letech.**“

V současnosti hlavní, a jak se zdá, že jedinou funkcí vzdělávání je profesní, kvalifikační příprava, která dělá z lidí lidské zdroje. **Člověk se redukuje na zdroj hrubého domácího produktu** a korporátních zisků. Vzdělávání, které nevidí člověka jako cíl, ale jako **nástroj tržní ekonomiky**, se pochopitelně proměňuje a vzdělávací cíle dětí a mladé generace se redukuje. To, že mladá generace nezná dějiny své země ani moderní světové dějiny, nejezuje nevádí, ale je dokonce výhodné, protože neznat dějiny znamená nechápat souvislosti, příčiny a být snáze manipulovatelný. Navíc tato generace žije svůj život již od dětství ve společnosti, v níž probíhá **dekultivace a debilizace.**“

Tedy, v české společnosti probíhá zblbnutí jako jev, jehož hlavní příčinou je podle Petra Saka, že člověk je zdrojem zisků pro soukromé majitele výrobních prostředků, kteří zaměstnávají námezdní pracovní síly, proletariát. Ano, ve vztahu k rodinným rozpočtům si námezdní pracovní síly přinášejí domů ne zisk, ale mzdu, která mnohdy ani nekryje životní potřeby rodin, námezdně pracujících, zatímco nadhodnotu vzniklou z práce námezdních pracovních sil si přivlastňuje majitel výrobních prostředků.

To je známo několik sta let. Jejím důsledkem je **příkrý rozdíl** mezi duchovním životem vykořisťovaných proletářů a skupinami majitelů výrobních prostředků a středních vrstev. Zatímco jedni si mohou dovolit upínat svůj životní zájem na záležitostech, které nejsou bezprostředně spojeny s uhájením holého života, druzí jsou buržoazii nuceni omezit svůj zájem především na získání prostředků pro jejich holé živobytí. Je přirozené, že první jsou vzdělanější a mají širší životní obzory.

Tato situace trvá již generace a také přirostla rozdíly mezi oběma skupinami buržoazie. Buržoazie celé generace přesvědčuje občany, že společenské poměry založené na soukromém vlastnictví jsou „demokratické“ a také věčné a že jejich kritika ze strany proletariátu je nedemokratická a zlovolná, neboť jsou po-

svěceny shůry všemi náboženstvími. K této situaci přispívají medializační praktiky buržoazie, která za využívání prodejních sdělovacích prostředků vtouká do hlav občanů falešné mýty a proburžoazní předsudky a pověry, kterým masy prostých lidí podléhají a vytvářejí si podle nich vlastní okruh životních horizontů.

Nůžky mezi společenskými hodnotami příslušníků buržoazie a jim poplatných středních vrstev a maloměšťáctva se proto ve vnímání společenských poměrů rozevírají, s tím provázajícími příkrými rozdíly mezi jejich postavením ve společenské dělbě práce a z ní odvozeného postavení občanů ve společenské praxi v postupně se zhoršujícím poměru v neprospech proletariátu. Ten, aniž by si to uvědomoval, vytváří svůj specifický svět hodnot, který je přímo či nepřímo formován buržoazním oligarchiátem, v jehož čele stojí „demokratické“ Spojené státy, které vnucují svoje názory občanům na lidskou kulturu jako nejlepší „demokratický“ oceňovaný závazný vzor. Avšak, kdo s čím zachází, také schází. Oligarchické poměry poznamenávají celou společnost. Pokud se tato záležitost bezprostředně týká vzdělání, sociolog, vysokoškolský docent situací ve výuce vysokoškolských studentů vidí takto: „V současnosti hlavní, a někdy se zdá, že jedinou funkcí vzdělání je profesní, kvalifikační příprava, která dělá z lidí lidské zdroje.“ To způsobuje, že tato generace žije svůj život již od dětství ve společnosti, v níž probíhá dekultivace (naše pozn.: podcenění významu kultury v rozvoji společnosti je nahrazováno poameričtělými kulturními šmejdry; prostě debilizace). To je varující!

Abyste rozuměli: Míru debilizace české společnosti nelze měřit sledováním kulturních představení, ani počtu vydávaných nových a starší literatury, ani návštěvností kulturních podniků či ohromným zájmem občanů o nejrůznější sportovní podniky, ani měřením počtu hodin vysedávání občanů u televize či posloucháním plytkých uměleckých pořadů v hromadných sdělovacích prostředcích a sledováním jejich často ubohé kulturní úrovně, atp.

Totíž tam, kde hlavním motorem společenského dění je kšeft, rvačka o nezasloužený zisk nemůže být úroveň lidských zájmů tím nepoznamenaná. Totiž, jak ani jinak být nemůže, v kapitalistické společnosti si nikdo nemůže dovolit přepych odhlížet od ekonomických problémů, které tento procesní stav vyvolává. V „blahobytné“ buržoazní společnosti masy občanů žijí na okraji společenského dění. Společnost kulturně a mravně upadá, debilizuje se. Tak praví František Koukolík v množném čísle, neboť „člověk se redukuje na zdroj hrubého domácího produktu a korporátních zisků“ (Petr Sak). **Artur Fajk**

Dvacet pět let

Dne 2. června 2016 vyšly ve sváteční úpravě Haló noviny, deník, který oznámil svým čtenářům, že existuje již dvacet pět let. To stojí za povšimnutí, neboť, jak se rozhlížíme kolem sebe, jiný levicový deník se v naší polistopadové demokratické republice nevyskytuje. Obyvatelstvo je tak chráněno před levicovou nákazou, takže nedochází k žádné újmě na jeho demokratickém profilu.

Abyste bylo bezpečně zajištěno, obyvatelstvu se poskytuje náhrada v ostatním demokratickém tisku, který obsahuje zaručeně demokratické zprávy ze světových zpravodajských agentur, zejména Made in USA, jejichž produkce je **zaručně pravivová**. Jejich vydavatelé mají dost možností, aby českým občanům denně zprostředkovaly zprávy o rejdech politických sil, které jsou levicové.

Lidé jsou vedeni k návyku na to, aby ty pravé ořechové informace měli v bohatých nákladech novin k dispozici, i kdyby se velká jejich část přeměňovala v remitendy. Ostatní vědecko-technický pokrok v naší nelevicové české společnosti není nutno v informačních technologiích popírat, takže občane nejsou informačně zdaleka závislí jen na denním tisku. I v těchto vlastně převažujících případech se daří levicovost v hlavách jisté části českých občanů vymýtit.

Pokud někdo poukazuje na to, že existuje také sociálně demokratický deník PRÁVO, je nutné vzít v úvahu, nakolik je ČSSD levicová, neboť sociálně demokratický předseda české vlády Bohuslav Sobotka má na svědomí na nedávném sjezdu krajských spolků odsunutých Němců účast lidoveckého ministra kultury, kam byl delegován. Ministr Herman oslovil nenávistně protičeskoslovenské landsmanšafty, dychtící po rušení ustanovení postupimské konference a zrušení Benešových

dekretů „Milí krajané!“ A jsou i jiné důvody, proč socdem. PRÁVO nemůžeme pokládat za levicové. Tím více vynikl fakt, že HaNo jsou levicové, byť v některém momentu jejich levicovost není plně alabastrová.

Redakce Haló novin v intencích politiky Komunistické strany Čech a Moravy (KSČM) odvedla za uplynulých dvacet pět let velký kus politické práce a výrazně plnila svůj program být mluvčím levicových pokrokových sil v České republice s odhodláním ve své politické činnosti dále pokračovat. A to navzdory tomu, že pravice, nelevicová část hromadných informačních prostředků o Haló novinách „nic neví“ či nemají vědět a vytváří proti nim bariéru hluchoty a slepoty.

Takže, levicový deník Haló noviny pro ně neexistuje. Bohužel, najdou se také odpůrci HaNo, kteří podléhají americko-eurounijně rozvíjené nevráživosti vůči tomuto českému levicovému deníku, aniž by registrovali svoji politickou levicovost omezenost. A jsou i prodejci HaNo, kteří z obav, aby nebyli pokládáni za pokrokové občany, tento levicový deník nechtějí prodávat, resp. na pultech jej překrývají tiskovým brakem. Ale je raritní, když zjišťujeme, že někteří členové KSČM tento český levicový deník nečtou a tuto absenci nahrazují z jiných informačních zdrojů nebo tento svůj politický deficit vyrovnávají dokonale informovaností, jak to včera hrály SK Nudle versus SK Makarony a užitečnými sděleními o tom, jak žijí zdánlivé celebrity či nechtějí nic vědět o názorech příslušníků levicové inteligence. Nezajímají se o válečné provokace Spojených států vůči Ruské federaci, které jsou stále drzejší a nebezpečnější. Tím více oceňujeme práci kolektivu českého levicového deníku Haló noviny!

Adam Slavinský

Diskusní glosa o knize Spravedlivý svět je možný

Podnětná publikace

Je dobrým zvykem autorů, zejména politických publikací, v úvodní kapitole ve zkratce vystihnout jejich obsah s naznačením, k čemu má kniha vyústit.

To se týká i knihy **Hany Kráčmarové** a autorského kolektivu Václava Průchy, Františka Kovandy, Karla Janiše, **SPRAVEDLIVÝ SVĚT JE MOŽNÝ – Vybrané kapitoly z dějin KSČ**, kterou vydalo nakladatelství OREGO v roce 2016. Tato úvodní kapitola sice v knize není, ale nahrazuje ji krátký text **Z kronik kuráže, která to dokáže** i ve 21. století ve formě politického vyznání Josefa Skály, že „hvězdná hodina levice, která není na prodej, právě začíná. Nebude trvat do nekonečna. Prospí-li dnešní šance, bude ještě hůře. Chce to iniciativu, která míří k jádru věci. Politiku, co chytí u srdce většinu.“ Obsah knihy k tomu přispívá.

Knihy se týká vybraných kapitol z dějin KSČ: *** K počátkům Komunistické strany Československa** (Hana Kráčmarová) *** Bohumír Šmeral** (Hana Kráčmarová). Ze vzpomínek a vyjádření o Bohumíru Šmeralovi (Hana Kráčmarová) *** Proti hospodářské krizi a nebezpečí fašismu ve třicátých letech** (Karel

Janiš). Vzpomínky na třicátá léta (Hana Kráčmarová) *** Komunisté v prvním období odboje** (Hana Kráčmarová). Medailonky členů I. ilegálního vedení KSČ (Eva Bartůňková) *** IX. sjezd Komunistické strany Československa** (František Kovanda) *** Sociální politika a její výsledky v letech 1918 až 1989** (Václav Průcha). Přehled vybraných událostí v letech 1918 až 1989. *** Slovo na závěr** (Stanislav Grospič)

Od listopadu 1989 se vyrojilo mnoho publikací, které posuzují dějiny Komunistické strany Československa, či její některá údobí z nejrůznějších pohledů na ně. Jsou poplatné době, ve které vznikaly. Jejich autory byli nejednou lidé, kteří pro psaní o ní neměli odborné a politické předpoklady. Jejich výtvořby postrádaly věcnost a serióznost. Nedá se říci, že politické nájezdy tohoto typu ustaly. Dodnes si na dějinách KSČ brousí jazyk lidé, jejichž názory na KSČ jsou formovány z buržoazního, zejména amerického buržoazního Západu. A jen tak to neskončí. Občanská česká veřejnost je pod soustavným mediálním tlakem americké mediální války. Ale dlouhá léta od roz-

padu evropského socialistického tábora nahromadila nejen antikomunistické předsudky a pomlouvačné chýry o komunistech, ale také podněty k historickému zamyšlení vycházejícího ze zkušenosti lidu s obnovou buržoazní společnosti, které nelze donekonečna zatajovat, zejména vyrovnat se v současném režimu s rozsáhlou nezaměstnaností a s postupným procesem sociálního vylučování mnoha námezdních pracovních sil ze společenské praxe.

Je nesporné, že dějiny komunistické strany, které jsou uvedeny ve vybraných blocích v knize kolektivu autorů v čele s Hanou Kráčmarovou, jsou užitečným **poučením pro posuzování dneška. Její pročitání je zejména pro námezdní síly, které žijí v sociálním ohrožení, přínosné**, což podporuje fakt, že jejími autory jsou marxističtí vzdělanci, jejichž přístup k věci má seriózní politický základ.

Šílená sociální nerovnost mezi oligarchickými občany v horním patře buržoazní oligarchické společnosti, představující nepatnou menšinu občanů, a občany, žijícími v jejich dolních patrech, která se dále prohlubuje, jsou dějinami dneška a prozrazují její historickou neúspěšnost a propadák. **Theodor Douda**

Blahopřejeme k životnímu jubileu

Ústřední výbor KSČ zaslal blahopřejný dopis s. **Gáboru Meszárošovi**, členu ÚV KSČ u příležitosti jeho 60. výročí narození a s. **Josefu Kunartovi**, členu KSČ z Hradce Králové, k 70. výročí narození.

Soudruh G. Meszároš oslavil své narozeniny dne 14. 7. 2016 a soudruh J. Kunart 29. 8. 2016.

Redakce JISKRY se připojuje a přeje jubilantům vše nejlepší, hlavně pévné zdraví a stálý pracovní elán do společné práce.

Ještě k jednomu fotbalovému výročí, v roce 1980 v Itálii

V minulém čísle jsme uveřejnili vzpomínku na Mistrovství Evropy ve fotbale – Bělehrad 1976, kde naše československé mužstvo s lvíčkem na prsou získalo vytoženou zlatou medaili a ohromilo celý sportovní svět.

Ta dnešní vzpomínka patří na Mistrovství Evropy ve fotbale v roce 1980 v Itálii, kde naše československé mužstvo získalo bronzovou medaili a obsadilo senzační třetí místo za druhou Belgií a vítěznou Německou spolkovou republikou.

ME ve fotbale se uskutečnilo v roce 1980 v Itálii. Závěrečný turnaj byl oproti předchozím ročníkům rozšířen na osm týmů. Do finále se dle očekávání probodovala Německá spolková republika, překvapením byl druhý finalista – Belgie, pro kterou postup do finále znamenal historický úspěch. Dále z velkých favoritů domácí Itálie skončila na čtvrtém místě, když v boji o bronz podlehl výběru Československa v penaltovém roz-

střelu.

V normálním hracím čase ČSSR – Itálie o třetí místo skončil zápas 1:1, kdy ČSSR po 54 min. a po nádherném pokutovém kopu Antonína Panenky, který dobře našel postaveného Láďka Jurkemika, rodáka od Topolčan z Janovců, a ten nádhernou fotbalovou bombou nezaváhal a vedli jsme 1:0. Byla to snad nejkrásnější branka tohoto ME, kterou Ladislav Jurkemik předvedl! Žel, v 73. min. za Itálii skóroval domácí hráč Graziari, zápas vyrovnal, a tak nakonec rozhodly v rozstřelu penalty o třetí místo a bronz. Ani jeden z našich střelců nezaváhal a domácí Itálii jsme odsoudili na čtvrté místo a „bramborovou medaili“. Penaltový rozstřel skončil 9:8 pro naše Československo a na branžách se podíleli: Masný, Nehoda, Ondruš, Jurkemik, Panenka, Gögh, Gajdušek, Kozák a Baroš s ledovým klidem završil naše vítězství! Tolik rozstřelů nikdy ME nepamatovalo!

Utkáni se hrálo v Neapoli a zápas sledovalo 25 600 diváků. Byla to tehdy zase skvělá parta kluků – Čechoslováků, kteří pod vedením vynikajícího trenéra Jozefa Vengloše s lvíčkem na prsou čestně a hrdě hájili tehdy naše národní barvy dvou bratrských národů Čechů a Slováků! Ondruš, Panenka, Masný, Jurkemik a Nehoda byli znovu po čtyřech letech v našem československém týmu a znovu napomohli k slávě československého fotbalu.

Trenér Jozef Vengloš dal tehdy místo našim nejlepším hráčům té doby a to Netoličkovi, Göghovi, Štrambachovi, Kozákovi, Gajduškovi, Vojáčkovi, Ličkovi, Fialovi, Rottovi, Polákovi, Bergerovi, Dobiášovi, Němcovi, Semenovi, Kéketimu a Vizkovi.

Tak ještě jednou po mnoha letech vám, chlapi Čechoslováci, patří velký dík, že jste přispěli k velké slávě naší tehdy společné zemi, ČSSR!

Jiří Vábr

Došlo nám poštou

Doba dovolených skončila a během léta řada našich soudruhů a sympatizujících navštívila řadu míst, která mají i svoji historii. Náš dlouholetý dopisovatel, především historických dat s Zdeněk Tylajka ze Zlína, jak nám napsal, navštívil během dovolené řadu měst a míst na východním Slovensku, části Ukrajiny a některá místa na Moravě.

Maršál SSSR R. J. Malinovskij

Přišel od něj pozdrav a pohlednice z rodné vesničky kpt. Jána Nálepky, hrdiny SSSR, kde je v Smížanoch na Slovensku jeho rodný dům, dnes je to malé muzeum a dům je velmi pěkně udržovaný. Jak nám sdělil v dopise s. Tylajka, byl i v místech, která připomínají boje při osvobození Československa za druhé světové války. Byl i v místech, kde se vedly velké boje a kde sovětským vojskům velel hrdina SSSR, velitel druhého ukrajinského frontu **maršál Rodin Jakovlevič Malinovskij**, dvojnásobný hrdina SSSR (narodil se 22. 11. 1898 a zemřel 31. 3. 1967), který v roce 1944–1945 osvobodil naši zemi a především osvobodil město Brno, kde mu byl odhalen velký pomník po ukončení války a uděleno čestné občanství. Byl Ukrajinec, narodil se v Oděse. V roce 1919 se přihlásil do nově vzniklé Rudé ar-

mády a postupně prošel mnoha vojenskými jednotkami. V roce 1926 vstoupil do Komunistické strany a poté studoval Vojenskou akademii. V roce 1941 se vrátil do aktivní vojenské služby, kde byl velitelem 48. střeleckého sboru. Zažil v první polovině roku 1942 největší neúspěch své vojenské kariéry, když jeho vojska byla rozprášena velkou německou přesilou a jeho front přišel o 200 000 vojáků. Přes tento neúspěch v červenci 1942 byl jmenován zástupcem velitele Severokavkazského frontu a zároveň velitelem Donské armádní skupiny. prošel mnoha vojenskými operacemi, kde prokázal velké velitelské schopnosti, oddanost sovětskému lidu a jeho zemi. V bojích si počínal vždy hrdinně a byl pro své vojáky příkladem a hrdinou. V květnu 1944 se stal velitelem 2. ukrajinského frontu a přes Rumunsko, Maďarsko, které osvobodil od fašismu a v r. 1945 vstoupil na naše československé území a postupně přes Slovensko, Moravu se dostal až k vítěznému osvobození města Brna. V září 1944 mu byl udělen titul maršála SSSR.

Po ukončení války byl převelen na Dálný východ, kde velel Zabajkalskému frontu v bojích při operaci Srpnová bouře. Po ukončení války byl jmenován prvním náměstkem ministra národní obrany G. K. Žukova a působil jako vrchní velitel sovětských pozemních vojsk.

Byl nesmírně čestný člověk, obětavý a oddaný komunista, který celý svůj život zasvětil boji za mír na celém světě. Dnes mu patří od nás Čechoslováků ten největší dík za to, že dnes i my žijeme.

Tak i dík s. Tylajkovi za pohledy a dopis z cest, které jemu a nám připomněly naši slavnou historii.

bo soustavně analyzovat, co je jim vnučováno k věření.

Na tomto poli zuří bez přestání válka mezi patrony diverze a občany, jejichž mozek dokáže překonat tyto nástrahy. Naštěstí žádný zneužitý vědeckotechnický zázrak nepřekoná schopnost, resp. možnosti lidského mozku. V tom je nevyvratitelná jistota, že **jakýkoliv typ záškodnictví v konečné instanci pohoří.** **Zdeněk Rychtařík**

Oznámení

S velkou lítostí oznamujeme, že 25. července 2016 zemřel po delší vážné nemoci ve věku nedožitých 80. let soudruh **Václav Rába** z Klatov.

Soudruh V. Rába byl členem KSČM, ale naši obnovené KSČ byl názorově velice blízký a úzce s naší stranou spolupracoval. Svá produktivní léta života věnoval poctivě práci jako zaměstnanec ČSD. Od svého mládí jako člen KSČ aktivně působil v mnoha stranických funkcích. Po roce 1989 zůstal věren ideálům komunismu. Byl skromným poctivým komunistou, podílel se nejen na činnosti KSČM, ale i dalších levicových organizací. Obětavě propagoval naši JISKRU, zúčastnil se několikrát našich sjezdů či zasedání ÚV KSČ, kde mu s. Miroslov Štěpán za jeho agilní spolupráci veřejně poděkoval.

Odešel čestný člověk a soudruh, který zůstane pro nás mnohým velkým příkladem obětavého člověka a komunisty. Čest jeho památce!

Významné dny a výročí

ČERVENEC

1. 7. 1991 v Praze poslední zasedání Polit. poradního výboru Varšavské smlouvy. Představitelé šesti členských zemí podepsali protokol o ukončení činnosti – 25. v.ýr.
2. 7. 1946 prezident jmenoval novou vládu v čele s K. Gottwaldem. KSČ zastoupena devíti členy – 70. v.ýr.
2. 7. 1951 v Babičích u Mor. Budějovic byli teroristy zavražděni tři členové MNV a čtvrtý těžce zraněn – 65. v.ýr.
3. 7. 1901 * **Cyril Šumbera**, významný kom. funkcionář, organizátor a účastník protifaš. ilegálního odboje († popraven v Drážďanech 10. 5. 1944) – 115. v.ýr.
5. 7. **Den slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje**
5. 7. 1911 * **Jiří Tauer**, český básník, esejista, překladatel, red. čs. vysílání v Moskvě za 2. sv. války. Po r. 1945 řed. nakladatelství Svoboda, velvyslanec v Jugoslávii, nám. min. kultury ČSR, nár. um. († 3. 12. 1986) – 105. v.ýr.
6. 7. **Den upálení mistra Jana Husa**
7. 7. 1941 v Srbsku začalo lid. ozbroj. povstání proti německým okupantům – 75. v.ýr.
8. 7. 1891 * **Josef Hora**, přední český novinář, red. RP, překladatel, básník hlásící se vždy ke kult. levici. První nár. um. jmenován in mem. († 31. 6. 1945) – 125. v.ýr.
8. 7. 1946 K. Gottwald předložil ÚNS Budovatelský program nové vlády ČSR (schválen ÚNS 11. 7.) – 70. v.ýr.
10. 7. 1946 v Moskvě podepsána dohoda o opci a přesídlení občanů české a slovenské národnosti žijících ve Volyni – 70. v.ýr.
11. 7. 1951 Národní shromáždění schválilo zákon o ochraně státních hranic – 65. v.ýr.
18. 7. 1941 podepsána čs.-sovětská úmluva o spolenectví v boji proti hitlerovskému Německu a o zřízení čs. vojenských jednotek v SSSR – 75. v.ýr.
18. 7. 1941 britská vláda definitivně uznala čs. vládu v Londýně – 75. v.ýr.

Cyril Šumbera

SRPEN

9. 8. 1981 † **Adolf Zábanský**, čes. malíř a grafik, nár. um. (* 29. 11. 1909) – 35. v.ýr.
10. 8. 1941 v Moskvě zahájen první Všeslovenský kongres, vytyčil program společného boje slovan. národů proti fašismu; končil 11. 8. – 75. v.ýr.
13. 8. 1891 * **Jaroslav Grus**, čes. malíř, krajinář, nár. um. († 13. 10. 1983) – 125. v.ýr.
13. 8. 1926 * **Fidel Castro**, kubánský revolucionář, představitel mezinár. kom. hnutí, politik a státník – 90. v.ýr.
13. 8. 1961 vláda NDR zavedla státní kontrolu na hranicích se Záp. Berlínem a nechala postavit zeď mezi dvěma částmi města – 55. v.ýr.
24. 8. 1991 **Michail Gorbačov** odstoupil z funkce gen. taj. ÚV KSSS a vyzval ÚV, aby rozhodl o svém rozpuštění – 25. v.ýr.
24. 8. 1991 ukrajinský parlament vyhlásil státní nezávislost a rozhodl změnit název země na Ukrajinou republiku – 25. v.ýr.
29. 8. 1526 v bitvě u Mohače v Uhrách s tureckým vojskem byl poražen a zahynul český a uherský král Ludvík Jagellonský; po něm nastoupila od r. 1526 dynastie Habsburků a české země téměř 400 let zůstaly pod nadvládou Habsburků – 490. v.ýr.
29. 8. 1941 * **Slobodan Milošević**, srbský a jugoslávský prezident (1991–2000); zemřel za čtyřletého věznění ICTY v Haagu († 11. 3. 2006 – 75. v.ýr.)

ZÁŘÍ

2. 9. 1901 * **Václav Mařík**, kom. profesionální revolucionář působící v Kominterně v SSSR, organizátor protifaš. odboje, činný od r. 1938 v I. a II. ileg. ústředním vedení. Při zatýkání gestapem v heydrichiádě volí smrt vlastní rukou († 29. 7. 1942) – 115. v.ýr.
5. 9. 1991 sjezd lid. poslanců SSSR rozhodl o vytvoření Svazu nezávislých států (SNS) – 25. v.ýr.
8. 9. 1941 začátek blokády Leningradu; skončila 27. 1. 1944 – 75. v.ýr.
9. 9. 1976 † **Mao Ce-tung**, čínský politik a státník (* 26. 12. 1893) – 40. v.ýr.
11. 9. 1941 stávka v továrně na letecké motory Walter v pražských Jinonicích se zúčastnilo 2000 dělníků. Akci řídila ileg. org. KSČ. Gestapo zatkl 69 dělníků a celý závodní výbor – 75. v.ýr.
11. 9. 2001 útoky v USA v New Yorku na Svět. obchodní centrum (WTA) zlikvidovaly jeho mrakodrapy a část komplexu Pentagonu – přes 3000 mrtvých – 15. v.ýr.
25. 9. 1941 † **Kurt Konrád** (vl. jm. Beer), český novinář, lit. kritik, marx. teoretik a historik; popraven nacisty (* 15. 10. 1908) – 75. v.ýr.
27. 9. 1941 sovětská a čs. vláda uzavřely dohodu o vytvoření čs. vojenské jednotky v SSSR – 75. v.ýr.
27. 9. 1941 R. Heydrich vyhlásil první stanné právo; stanné soudy posílaly zatčené okamžitě na smrt (odvoláno 20. 1. 1942) – 75. v.ýr.
28. 9. **Státní svátek Den české státnosti**
29. 9. 1941 nacisty byli popraveni **Otto Synek, Jan Peštuka, Vlastimil Haken, František Taussig** a další funkcionáři KSČ – 75. v.ýr.
30. 9. 1941 nacisty byli popraveni redaktori Rudého práva **Jan Krejčí, Václav Křen, František Krížek, Vratislav Šantroch** – 75. v.ýr. *Viz foto zleva.*

Václav Mařík

30. 9. 1941 začala bitva o Moskvu; trvala do 20. 4. 1942 – 75. v.ýr.

ČESKOSLOVENSKÝ KOMUNISTA, měsíčník pro politiku, vědu a kulturu.

Vydává Ústřední výbor Komunistické strany Československa.

Adresa: Jiří Vábr, Štíbrova 1216, 182 00 Praha 8. Jen pro vnitrostranickou potřebu.

Internetové stránky Ústředního výboru Komunistické strany Československa (KSČ)

jsou umístěny na této URL adrese: <http://www.ksc.cz>

E-mailová adresa pro zaslání elektronické pošty: ksc@ksc.cz

Diverzanti – politická galérka

Migrantský nápor na Evropu je natolik závažný, že zatlačuje ukrajinskou problematiku do pozadí. A to i přesto, že současné politické poměry v Evropě se stále více přibližují velké vleklé válce, kterou „demokraticky“ provokují USA.

Spojené státy si však osedlaly Ukrajinu natolik, že jim tak říkajíc zobá z ruky v jejich úsilí vyřadit Ruskou federaci z jejího vlivu v Evropě, aniž by zatím došlo k horké válce. Ale citelně poškozují Ruskou federaci sankční válkou a široce založenou mediální kampaní.

Poněvadž Spojené státy mají k dispozici NATO a s nimi solidární Evropskou unii, cítí se být nejmocnější zemí světa. Ale nepohrdají někým, kdo je z čiré hlouposti ochoten za ně tahat kaštany z ohně. Ba naopak. K tomu jej vedou. Takto mají na svědomí banderovské zfašizování Ukrajiny jako vojenské a oolitické rozbušky válečného řešení sporu mezi Ruskou federací a jejími sousedy. V čele NATO, tisíce kilometrů vzdáleni od Ruska vykládají cosi o ohrožení světa Ruskem. Prostřednictvím antiruské mediální války vyrábějí protiruské pomatenice jako na běžícím pásu.

Tyto poměry zabezpečují svým neustálým úsilím připravit válečné provokace, které by měly mít stejný účel, jak to udělal Hitler při přepadení Polska v roce 1939. Mediální protiruská americká válka slouží také k tomu, aby se stali lidé na celém světě povolnými slouhy amerického pojetí demokracie, které dělá z celého světa americkou kolonii. V takovém mezinárodním prostředí se

vytěsňuje dost námezdních diverzních vrahounů, jejichž IQ je narušeno válečným protiruským pokřikem.

Příznakem této doby je vznik námezdních diverzantů, kteří ve svém politickém nerozumy vydělávají či přivydělávají si na živobytí. Žádné velké IQ se od nich neždá. Za jejich „práci“ by se každý poctivý občan styděl. Za něco takového lze pokládat útok takových diverzantů na Krym 10. 8. 2016. Tito lidé si diverze nevymýšlejí, ale jsou na ně školení příslušnými institucemi, příkladně americkými či ukrajinskými. Jde o fašistický teror vycházející ze zdánlivě demokratických států.

Tento druh násilí a jemu podobné se bohužel stávají příznakem a koloritem a obecným znakem či součástí mezinárodních poměrů, které do nich zanesla a zanášá imperialistická oligarchická snaha USA ujařit si celý svět. A nemělo by to být chápáno jako něco v drobném. Politika Spojených států (nejsou v tom sami) má znaky diverze, i když maskované frázemi o demokracii. Spojené státy jsou záškodnický tvůrčí.

Diverze zajišťují nejen v malém měřítku, ale i velkém. Irácký vstup USA do Afghánistánu, do Iráku, vyvolání barevných revolucí, které rozvrátily arabské státy (viz Libye), nacházely v diverzích jeden ze způsobů jak je destabilizovat! Nejrozšířenější formou záškodnictví je záškodnictví mediální. Jeho úkolem je rozvrátit mysl občanů falešnými informacemi. Občané jsou postaveni před volbu být houbou, která vsákně do sebe kdejakou mediální špinu ne-